



Co-funded by  
the European Union



Agência Nacional  
Erasmus+ Juventude/Desporto  
Corpo Europeu de Solidariedade



Αριθμός Σχεδίου: 2022-1-PT02-KA220-YOU-000087351



ΦΥΛΛΆΔΙΟ ΜΕ ΜΕΛΈΤΕΣ ΠΕΡΙΠΤΏΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΧΕΔΪΟΥ

# SeHeMe

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι γνώμες που εκφράζονται είναι αποκλειστικά του/των συγγραφέα/ων και δεν αντανακλούν κατ' ανάγκη τις απόψεις και τις γνώμες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι γι' αυτές.

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η τρίτη δραστηριότητα που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του Πακέτου Εργασιών 2 του έργου SEHEME είναι το φυλλάδιο με τις μελέτες περιπτώσεων SEHEME.

Ο στόχος αυτής της τρίτης δραστηριότητας ήταν να συλλέξει τις αφηγήσεις των μεταναστών, να τις μετατρέψει σε ιστορίες και να καταδείξει τον θετικό αντίκτυπό τους, ώστε να δώσει μια αίσθηση απήχησης προς την κοινωνία υποδοχής. Αυτό θα λειτουργούσε για την άρση τυχόν κοινωνικού στιγματισμού και αμηχανίας.

Ο επικεφαλής εταίρος, το Πανεπιστήμιο Lusófona - COFAC, ανέπτυξε μια πρόταση ερευνητικού σχεδίου που παρέχει το θεωρητικό πλαίσιο (βασισμένο σε τρεις ερευνητικούς πυλώνες, δηλαδή την έρευνα με γνώμονα την ποικιλομορφία, την αφηγηματική έρευνα και την έρευνα δράσης) για τα διάφορα στάδια των εργασιών - με λεπτομερείς εξηγήσεις και ένδειξη των διαφόρων εγγράφων που θα παραχθούν και θα χρησιμοποιηθούν από τους εταίρους.

## The 3rd ACTIVITY



Το πρώτο βήμα ήταν η δημιουργία ενός δικτύου ιδρυμάτων-εταίρων (κάθε εταίρος του SEHEME υπέδειξε 5 ιδρύματα) που ασχολούνται με μετανάστες και πρόσφυγες σε κάθε μία από τις χώρες της κοινοπραξίας. Τα ιδρύματα αυτά βοήθησαν στη διάδοση μιας πρόσκλησης για συμμετοχή, ώστε οι εταίροι της κοινοπραξίας να μπορέσουν να εντοπίσουν και να επιλέξουν τους συμμετέχοντες που θα έπαιρναν συνέντευξη και θα διηγούνταν τις ιστορίες τους. Ως εκ τούτου, το Πανεπιστήμιο Lusófona - COFAC πρωτοστάτησε στην προσπάθεια δημιουργίας ενός προτύπου για τα ιδρύματα συμμετεχόντων και ενός προτύπου πρόσκλησης για μεμονωμένους συμμετέχοντες που θα χρησιμοποιούνταν από όλους τους εταίρους της κοινοπραξίας.

Μετά τον εντοπισμό και την επιλογή των συμμετεχόντων με τη βοήθεια του δικτύου των ιδρυμάτων, πραγματοποιήθηκαν συνεντεύξεις για τη συλλογή των ιστοριών επιτυχίας των συμμετεχόντων (νέων προσφύγων και μεταναστών). Για το σκοπό αυτό, το Πανεπιστήμιο Lusófona - COFAC ετοίμασε ένα έντυπο συγκατάθεσης μετά από ενημέρωση, στο οποίο οι συμμετέχοντες ενημερώθηκαν για το έργο και προετοιμάστηκαν να συμμετάσχουν. Προετοιμάστηκαν επίσης δύο άλλα έγγραφα, και συγκεκριμένα η δομή και οι κατευθυντήριες γραμμές για τις συνεντεύξεις.

Αυτά λειτούργησαν ως εγχειρίδια με λεπτομέρειες για την προβλεπόμενη δομή των συνεντεύξεων και συμβουλές για καλές πρακτικές.

Το επόμενο στάδιο ήταν η συγγραφή των ιστοριών που παρουσιάζονται σε αυτό το φυλλάδιο - το οποίο θα είναι επίσης διαθέσιμο στις διάφορες γλώσσες των εταίρων της κοινοπραξίας.

Αυτό το φυλλάδιο περιέχει 14 μελέτες περιπτώσεων που περιγράφουν τα διάφορα κίνητρα μετανάστευσης, τις προκλήσεις που αντιμετώπισαν στις χώρες υποδοχής και τον τρόπο με τον οποίο ξεπεράστηκαν. Αρχικά, το φυλλάδιο υποτίθεται ότι θα περιείχε 10 μελέτες περιπτώσεων, αλλά επειδή οι ιστορίες ήταν τόσο συναρπαστικές και άξιζαν να ειπωθούν, αποφασίσαμε να συμπεριλάβουμε άλλες τέσσερις. Ο στόχος ήταν να προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε διαφορετικές απόψεις, διαφορετικές εθνικότητες, διαφορετικές χώρες καταγωγής και διαφορετικά κίνητρα μετανάστευσης.

Οι μελέτες περιπτώσεων δεν έχουν ταξινομηθεί ανά χώρα, αλλά αυτή η λεπτομέρεια εντοπίζεται εύκολα μέσα στις ιστορίες. Η σειρά με την οποία παρουσιάζονται είναι καθαρά τυχαία και τα πλήρη ονόματα δεν χρησιμοποιήθηκαν για λόγους εμπιστευτικότητας. Επίσης, η διάρκεια των περιπτωσιολογικών μελετών δεν είναι η ίδια για όλους και αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι ορισμένοι από τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που πήραν συνέντευξη δυσκολεύτηκαν να μιλήσουν για τη ζωή τους. Δεν ήθελαν να μοιραστούν πολλές λεπτομέρειες και οι συνεντευκτές ήταν ευαίσθητοι στο να μην τους πιέσουν να το κάνουν. Για να δώσουμε μια σύντομη επισκόπηση των περιπτώσεων, ξεκινάμε με κάποιον που μετανάστευσε από την Ινδία στην Ιρλανδία για να σπουδάσει νομικά στο πανεπιστήμιο- περιγράφει όλα τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά της χώρας καταγωγής του. Η δεύτερη αφορά κάποιον που προέρχεται από τη Σουαζιλάνδη, δραπετεύοντας από τον πόλεμο, μια νοσοκόμα που ζητά άσυλο στην Ιρλανδία.

Η ιστορία που ακολουθεί είναι η ιστορία ενός Βραζιλιάνου που έλαβε μια προσφορά εργασίας στην Πορτογαλία και παρόλο που είχε μια πολύ σταθερή ζωή στη Βραζιλία, μια καλή δουλειά και δεν είχε σκεφτεί ποτέ να μεταναστεύσει, αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του στην Ευρώπη - με κύριο κίνητρο την επιθυμία του να αφήσει μια ζωή χωρίς το επίπεδο βίας που επικρατεί στη Βραζιλία. Μιλάει για το πόσο ελεύθερος και ευτυχισμένος αισθάνεται που μπορεί να πηγαίνει οπουδήποτε ανά πάσα στιγμή χωρίς να φοβάται μια θανατηφόρα επίθεση.

Ο Κλέβις, η Στέφκα και ο Κινάν έχουν πολύ διαφορετικό υπόβαθρο και μας επιτρέπουν να δούμε τα ταξίδια τους σε μια νέα χώρα. Έχουν επίσης διαφορετικές προοπτικές όσον αφορά τα κίνητρα για μετανάστευση. Ο Κλεβίς, ένας 18χρονος άνδρας αλβανικής καταγωγής, μετανάστευσε στην Ελλάδα όταν ήταν μόλις δύο ετών, αλλά επειδή μιλούσε μια διαφορετική γλώσσα, ένιωθε πάντα διακρίσεις και η ζωή του ήταν πολύ δύσκολη.

Όσο για τη Στέφκα, μια νεαρή γυναίκα από τη Βουλγαρία, άρχισε να εργάζεται σε νεαρή ηλικία στην πατρίδα της και μετανάστευσε στην Ελλάδα. Δούλεψε πολύ σκληρά, έμαθε ελληνικά, έγινε νοσοκόμα και παντρεύτηκε έναν Έλληνα, αλλά και πάλι, λέει ότι αισθάνεται διακρίσεις. Ο Κινάν είναι ένας Λιβανέζος φοιτητής ιατρικής που προέρχεται από μια εύπορη οικογένεια. Παρόλα αυτά δεν έχει τα μέσα για να υποστηρίξει τις σπουδές του στο Λίβανο. Μιλάει πολλές γλώσσες και παρά το γεγονός αυτό, είναι πολύ δύσκολο να βρει δουλειά. Ασχολείται με εθελοντική εργασία ως ιατρικός σύμβουλος βοηθώντας πρόσφυγες και μετανάστες που έφτασαν στην Ελλάδα μέσω θαλάσσης.

Μια νεαρή Ιταλίδα, που εργάζεται στον τομέα της διεθνούς συνεργασίας και ανάπτυξης, προσφέρει μια εντελώς διαφορετική οπτική. Πρόκειται για μια Ευρωπαία που πήγε στην Τυνησία για να βοηθήσει μετανάστες από άλλες χώρες να ενσωματωθούν σε μια τρίτη χώρα. Η ιστορία που ακολουθεί αυτή αφορά έναν νεαρό άνδρα που έρχεται από τη Λωρίδα της Γάζας με υποτροφία για σπουδές στο εξωτερικό. Ήθελε να γίνει κτηνίατρος, αλλά δυστυχώς για οικονομικούς λόγους δεν τα κατάφερε. Παντρεύτηκε όμως μια Τυνησία κοπέλα, ξεκίνησε μια επιχείρηση σε δρόμο με τρόφιμα και έγινε εξαιρετικά επιτυχημένος. Η τελευταία ιστορία αφορά μια γυναίκα και το ταξίδι της προς μια μεγάλη επιτυχημένη ζωή σε μια άλλη χώρα.

Οι ιστορίες αυτές αποτελούν εξαιρετικά παραδείγματα ποικιλομορφίας όσον αφορά τα κίνητρα μετανάστευσης, το διαφορετικό επαγγελματικό, κοινωνικό και οικονομικό υπόβαθρο, τα διάφορα προβλήματα που αντιμετωπίζουν στις χώρες υποδοχής, όπως η εκμάθηση μιας νέας γλώσσας και η αντιμετώπιση της γραφειοκρατίας που συνεπάγεται η διαδικασία νομιμοποίησης. Επίσης, οι πολιτισμικές διαφορές αναφέρονται ως παράγοντες που εμποδίζουν τη διαδικασία ένταξης και κάνουν τους μετανάστες να αισθάνονται ότι υφίστανται διακρίσεις. Αλλά αυτό που μας δίδαξαν επίσης οι περισσότερες από αυτές τις ιστορίες είναι ότι με κάποιο τρόπο οι άνθρωποι βρίσκουν τη δύναμη να ξεπεράσουν όλες αυτές τις δυσκολίες και καταλήγουν να ενσωματώνονται και να είναι επιτυχημένοι σε ξένες χώρες.

Όσον αφορά το εκπαιδευτικό υλικό που αρχικά επρόκειτο να συμπεριληφθεί σε αυτό το φυλλάδιο, οι εταίροι αποφάσισαν να το συμπεριλάβουν στο ηλεκτρονικό μάθημα "Ξένη γλώσσα για τον γραμματισμό στα μέσα ενημέρωσης".

Ελπίζουμε ότι το φυλλάδιο με τις μελέτες περιπτώσεων του SEHEME θα εκπληρώσει το σκοπό του, δηλαδή να δώσει προβολή στους μετανάστες και τους πρόσφυγες και να βοηθήσει τις κοινωνίες υποδοχής να αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουν τους νεοεισερχόμενους, δείχνοντας ότι μπορούν να είναι επιτυχημένοι άνθρωποι που συμβάλλουν στην οικοδόμηση μιας καλύτερης κοινωνίας.



# Agrima

**Λέξεις κλειδιά:** φοιτητής πανεπιστημίου, ενσυναίσθηση, μετανάστης, νοσταλγία, πολιτισμικές αξίες

## Περίληψη

Η Agrima, μια Ινδή φοιτήτρια που σπουδάζει νομικά στην Ιρλανδία, σκέφτεται το ταξίδι της από την Ινδία για να ακολουθήσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μεγαλώνοντας στο Punjab με μια κλειστή οικογένεια, τονίζει την επιρροή της παιδικής ευσέβειας και των πολιτιστικών αξιών στην ανατροφή της. Η Agrima διερευνά την ευθύνη που είναι βαθιά ριζωμένη στην ινδική κουλτούρα για τη φροντίδα των γονέων σε μεγάλη ηλικία, διαμορφώνοντας την σε ένα άτομο με ενσυναίσθηση. Με κίνητρο την αναζήτηση ενός καλύτερου μέλλοντος, μετανάστευσε στην Ιρλανδία. Αρχικά αντιμετώπισε προκλήσεις στη δημιουργία σχέσεων, αλλά τελικά βρήκε το δρόμο της και δημιούργησε στενές φιλίες με άλλους ξένους και εκτίμησε την ισορροπία μεταξύ εργασίας και ζωής στην Ιρλανδία. Καθώς παλεύει με τη νοσταλγία, η Agrima βρίσκει παρηγοριά στις οικείες γεύσεις της ινδικής κουζίνας στο εξωτερικό. Τέλος, ενθαρρύνει τους άλλους να ταξιδέψουν, ιδίως σε ευρωπαϊκές χώρες, για να διευρύνουν τις προοπτικές τους για τη ζωή.



## ΙΣΤΟΡΪΑ

Προερχόμενη από την Ινδία πριν από τέσσερα χρόνια, η Agrima ήρθε στην Ιρλανδία για να συνεχίσει την τριτοβάθμια εκπαίδευσή της και επί του παρόντος σπουδάζει νομικά στο πανεπιστήμιο. Πίσω στην Ινδία, είχε ήδη πάρει το μεταπτυχιακό της στα οικονομικά και η ιδέα να σπουδάσει στο εξωτερικό ήταν πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού της. Και η Ιρλανδία φημίζεται για την τριτοβάθμια εκπαίδευσή της, οπότε η Agrima άρπαξε την ευκαιρία και επέλεξε να συνεχίσει τις σπουδές της στην Ιρλανδία.

Ανατρέχοντας στην παιδική της ηλικία και την αρχή της ζωής της, η Agrima μεγάλωσε με δύο μεγαλύτερα αδέρφια και δύο αγαπημένους γονείς, μαζί με τους παππούδες και τις γιαγιάδες της. Αν και δεν είναι δουλειά κάποιου να αναρωτηθεί γιατί οι παππούδες του ζούσαν μαζί τους, εξήγησε ότι οι ισχυροί οικογενειακοί δεσμοί και η έννοια της παιδικής ευσέβειας στην Ινδία επηρέασαν τη ζωή της ίδιας και της οικογένειάς της. Μεγαλώνοντας σε μια αρκετά μεγάλη οικογένεια, είπε ότι ήταν "η πιο κακομαθημένη" καθώς ήταν και η μικρότερη στην οικογένεια και πρόσθεσε ότι είχε μια ευχάριστη παιδική ηλικία στο Punjab της Ινδίας.

Είναι ζωτικής σημασίας να σημειωθεί ότι η πλούσια πολιτιστική κληρονομιά της Ινδίας και οι ευθύνες και η αγάπη προς τους γονείς παίζουν σημαντικό ρόλο στην ενήλικη ζωή του ατόμου. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η έννοια της παιδικής ευσέβειας και του σεβασμού προς τους ηλικιωμένους στους πολιτισμούς της Ινδίας, της Κίνας και άλλων ασιατικών χωρών λαμβάνεται σοβαρά υπόψη.

Σημαίνει ότι πρέπει να φροντίζουμε τους γονείς μας στα γηρατειά και μετά το θάνατο, είναι καθήκον μας να ξεπληρώσουμε τους γονείς μας όταν έχουμε φτάσει στην ενήλικη ζωή μας και έχουμε τα μέσα να επιστρέψουμε ή να εξοφλήσουμε τα χρέη στους γονείς μας. Για όσους επιλέγουν να κόψουν τους δεσμούς με τους γονείς τους σε αυτές τις κοινότητες, θα αντιμετωπίζονται ως απόκληροι και θα εξοστρακίζονται από την κοινότητά τους.

Αν και πρόκειται για μια τεράστια ευθύνη που φορτώνεται στους ώμους του ατόμου από νωρίς, αυτές οι ιδιότητες που ενσταλάχθηκαν στην Agrima της έδωσαν τις δεξιότητες να συνδεθεί βαθιά με τους άλλους. Επιπλέον, τη διαμόρφωσαν σε ένα άτομο με μεγαλύτερη ενσυναίσθηση.

Επιστρέφοντας στους λόγους για τους οποίους μετανάστευσε στην Ιρλανδία, όπως και οι περισσότεροι άλλοι μετανάστες, αναζητούν ένα καλύτερο μέλλον που συνεπάγεται καλύτερες ευκαιρίες καριέρας, μια καλύτερη ζωή τόσο για τους ίδιους όσο και για την οικογένειά τους.

Στην αρχή, δυσκολεύτηκε να βρει και να συνδεθεί με ανθρώπους στη νέα χώρα λόγω των κοινωνικών κύκλων στους οποίους δεν ανήκε. Καθώς περνούσε ο καιρός, άρχισε να δημιουργεί σχέσεις με τους ανθρώπους γύρω της. Όπως τα περισσότερα πράγματα, χρειάζεται χρόνος και υπομονή για να κάνει κανείς φίλους και να προσαρμοστεί στο νέο περιβάλλον διαβίωσης.

Η Agrima διαπίστωσε επίσης ότι η ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και προσωπικής ζωής στην Ιρλανδία είναι πολύ καλύτερη από την πατρίδα της. Ως εκ τούτου, επιβεβαίωσε περαιτέρω την απόφασή της να ζήσει στην Ιρλανδία.

Επιπλέον, καθώς τα αγγλικά ομιλούνται τόσο στην Ιρλανδία όσο και στην Ινδία, η Agrima δεν αντιμετώπισε πολλά εμπόδια στην ενσωμάτωση στην κοινωνία, από γλωσσικής άποψης. Όταν ρωτήθηκε για το αν της λείπει η οικογένειά της, είπε ότι, όπως πολλοί άλλοι μετανάστες, αντιμετωπίζει συχνά τη νοσταλγία για το σπίτι. Είπε ότι της λείπει η μεγάλη κοινότητα και το σύστημα υποστήριξης από την οικογένεια και τους φίλους της στην Ινδία. Επιπλέον, αυτό που την κάνει να σκέφτεται την πατρίδα της είναι το φαγητό εκεί. Οι πλούσιες γεύσεις, τα μπαχαρικά και η τεράστια ποικιλία τροφίμων εκεί. Είναι αρκετά συγκινητικό για κάποιον που ζει στο εξωτερικό τα τελευταία τέσσερα χρόνια να βρίσκει φαγητό σε μια ξένη χώρα που του θυμίζει μια γεύση της πατρίδας του.

Τέλος, η Agrima παρότρυνε τους άλλους που έχουν τα μέσα και τις ευκαιρίες να ταξιδεύουν όσο περισσότερο μπορούν, ιδίως σε ευρωπαϊκές χώρες, για να πάρουν μια γεύση από τη ζωή που ζουν οι ίδιοι, αλλά και από τη ζωή που θα μπορούσαν να ζήσουν αν ποτέ βρεθούν να θέλουν να ζήσουν μια ζωή σε ένα από τα ευρωπαϊκά κράτη.



# Cindy

**Λέξεις κλειδιά:** Άμεση Παροχή, απομόνωση, αϋπνία, περιορισμοί στη χορήγηση βίζας, αιτών άσυλο

## Περίληψη

Η Cindy είναι αιτούσα άσυλο από τη Σουαζιλάνδη, η οποία έφτασε στην Ιρλανδία τον Νοέμβριο του 2022, για να ξεφύγει από την πολιτική αστάθεια στη χώρα της. Αυτή τη στιγμή ζει στο Direct Provision, ένα σύστημα που παρέχει στέγαση και οικονομική βοήθεια σε αιτούντες άσυλο. Ενώ βρισκόταν εκεί, αντιμετώπισε προκλήσεις στην πρόσβαση σε υπηρεσίες και ένωσε απομονωμένη. Μετά από ένα χρόνο στην Ιρλανδία, η εργασία εξακολουθεί να παραμένει ανέφικτη λόγω των περιορισμών της βίζας της.

## STORY

Ενώ αναγνωρίζει τις βελτιώσεις στο σύστημα ασύλου στην Ιρλανδία, η Cindy τονίζει ότι υπάρχει σημαντικό χάσμα μεταξύ των διαθέσιμων υπηρεσιών και της ευαισθητοποίησης των αιτούντων άσυλο. Η περιορισμένη επαφή με τις εξωτερικές κοινότητες καθιστά δύσκολο για τους αιτούντες άσυλο να προσανατολιστούν στους διαθέσιμους πόρους.

Παρά την υποστήριξη από οργανώσεις όπως το Ιρλανδικό Συμβούλιο Προσφύγων, η Cindy παλεύει με θέματα ψυχικής υγείας και τώρα αναζητά επαγγελματική βοήθεια. Πάσχει από αϋπνία και βρίσκει την ολοκλήρωση των καθημερινών εργασιών δύσκολη, αλλά παραμένει θετική και ασχολείται με δραστηριότητες για να αποσπάσει την προσοχή της από τις συνθήκες που επικρατούν. Η Cindy ελπίζει να συνεχίσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ιρλανδία, αλλά παλεύει με τα δίδακτρα του γυμνασίου, ενώ αναμένεται το καθεστώς της ως πρόσφυγας. Ελπίζει να λάβει υποτροφία στο εγγύς μέλλον για να αναβαθμίσει την ικανότητά της.

Προερχόμενη από τη Σουαζιλάνδη, η Cindy έφτασε στην Ιρλανδία τον Νοέμβριο του 2022 και έκτοτε ζει ως αιτούσα άσυλο στο πλαίσιο του συστήματος άμεσης παροχής. Μεγάλωσε σε μια μεγάλη οικογένεια με έντεκα αδέρφια, με την ίδια να είναι η μεγαλύτερη στην οικογένεια. Είχε μια αρκετά φυσιολογική παιδική ηλικία και πήγαινε στο σχολείο όπως όλα τα άλλα παιδιά. Έκανε το προπτυχιακό της δίπλωμα από το 2002 έως το 2005 και έκτοτε εργάζεται ως νοσοκόμα στην κυβέρνηση της Σουαζιλάνδης στην κλινική Lobamba.

Λόγω της πολιτικής αστάθειας της χώρας της, η οποία τελικά επηρέασε την εργασία της και την προσωπική της ασφάλεια, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα της και να ζητήσει άσυλο στην Ιρλανδία. Επειδή έφυγε από τη χώρα της τόσο βιαστικά, χωρίς ιδιαίτερο προγραμματισμό, κατά την άφιξή της στην Ιρλανδία, είπε ότι όλα συνέβησαν γρήγορα, σαν όλα να περνούσαν μπροστά από τα μάτια της.

Όταν έφτασε στην Ιρλανδία, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι η ευημερία και η ασφάλειά της δεν θα διακυβευόταν σε αυτή τη χώρα: Είναι ασφαλής από τη βία και τον πόλεμο στην πατρίδα της, τη Σουαζιλάνδη.

Στην Ιρλανδία, δυσκολευόταν να γνωρίζει πού να έχει πρόσβαση σε ορισμένες υπηρεσίες και σε ποιον να απευθυνθεί για να ζητήσει βοήθεια και υποστήριξη. Παρόλο που αντιμετώπισε πολλά εμπόδια, η γλώσσα εδώ δεν αποτελούσε πρόβλημα, αφού μιλούσε αγγλικά και στην πατρίδα της. Η Cindy εξακολουθεί να ζει στην Άμεση Παροχή στην Ιρλανδία. Το Άμεση Παροχή είναι ένα σύστημα που προσφέρει στέγαση και κάποια οικονομική βοήθεια σε αιτούντες άσυλο και πρόσφυγες που φτάνουν στην Ιρλανδία. Η Cindy εντάχθηκε στο πρόγραμμα Άμεσης Παροχής αμέσως μετά την είσοδό της στη χώρα.

Μόλις εγκαταστάθηκε στο νέο της "σπίτι", δήλωσε ότι αισθάνθηκε "απομονωμένη" από τους ανθρώπους που δεν ζούσαν στο πλαίσιο του συστήματος Άμεσης Παροχής. Και λόγω της απομόνωσης και της έλλειψης καθοδήγησης από τις αρχές μετανάστευσης και επανεγκατάστασης, δήλωσε ότι "δεν γνωρίζει τι είναι διαθέσιμο για αυτήν, ακόμη και αν η κυβέρνηση το έχει διαθέσει". Και πρόσθεσε ακόμη ότι πολλοί άνθρωποι στη θέση της αισθάνονται το ίδιο.

Βρίσκεται στην Ιρλανδία εδώ και ένα χρόνο και η αναζήτηση εργασίας εδώ εξακολουθεί να αποτελεί πρόκληση, καθώς πολλοί εργοδότες απαιτούν από τους υπαλλήλους τους να έχουν βίζα εργασίας και δεν προσλαμβάνουν όσους έχουν το καθεστώς αιτούντος άσυλο για διάφορους λόγους - όπως η αβεβαιότητα σχετικά με το καθεστώς της βίζας των υπαλλήλων τους.

Όταν ρωτήθηκε τι θα ήθελε να αλλάξει ή να βελτιώσει η κυβέρνηση και οι αρμόδιοι στο σύστημα ασύλου, η Cindy θεώρησε ότι έχουν γίνει πολλές βελτιώσεις για να γίνει η ζωή των αιτούντων άσυλο ευκολότερη. Ωστόσο, είπε επίσης ότι "υπάρχει ένα χάσμα μεταξύ εκείνων που χρειάζονται τις υπηρεσίες και των παρεχόμενων υπηρεσιών", προσθέτοντας ότι "είναι δύσκολο να γνωρίζουμε τι είναι διαθέσιμο σε εμάς", πόσο μάλλον να έχουμε πρόσβαση σε αυτό. Και επειδή όλοι οι αιτούντες άσυλο ζουν μαζί στην Άμεση Παροχή και έχουν πολύ περιορισμένη επαφή με τις εξωτερικές κοινότητες, η ίδια βρήκε πολύ δύσκολο να γνωρίζει ποιες υπηρεσίες είναι διαθέσιμες για εκείνη- από πού μπορεί να ξεκινήσει, πού μπορεί να σπουδάσει και να υποβάλει αίτηση για υποτροφίες, πώς και πού να εγγραφεί, και με ποιον να επικοινωνήσει κ.ο.κ.

Υπάρχουν οργανώσεις στην Ιρλανδία που βοηθούν τους πρόσφυγες και τους αιτούντες άσυλο να εγκατασταθούν στη νέα τους πατρίδα, όπως το Ιρλανδικό Συμβούλιο Προσφύγων - το οποίο η Cindy βρήκε κάπως χρήσιμο.

Ωστόσο, όταν ρωτήθηκε για την κατάσταση της ψυχικής της υγείας, δήλωσε ότι πραγματικά παλεύει με αυτήν. Είπε ότι έχει αρχίσει να επισκέπτεται ψυχίατρο ο οποίος της έχει χορηγήσει φαρμακευτική αγωγή.

Επιπλέον, πάσχει από αϋπνία και δυσκολεύεται να ολοκληρώσει τις καθημερινές της εργασίες. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθεί να ξυπνάει το πρωί και να παραμένει θετική και προσπαθεί να κάνει δουλειές και να εργάζεται για να μην σκέφτεται το μυαλό της τόσο πολύ τα προβλήματά της και τις συνθήκες της κ.λπ.

Ενώ περιμένει το καθεστώς της ως πρόσφυγας, η Σίντι προσπαθεί να εγγραφεί σε ακαδημαϊκά μαθήματα και άλλα μαθήματα για να αναβαθμίσει τις γνώσεις της, αλλά τα δίδακτρα παραμένουν πρόβλημα. Ελπίζει ότι θα μπορέσει να υποβάλει αίτηση για υποτροφία μόλις της χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα στην Ιρλανδία.





# Elsayed

**Λέξεις κλειδιά: νοσταλγία, προσαρμογή, μεταναστευτικές αποφάσεις, οικογένεια, ελπίδα**

## Περίληψη

Ο Elsayed, ένας 34χρονος Αιγύπτιος καπετάνιος, εργάζεται στην Κύπρο εδώ και 8 χρόνια, κυβερνώντας ένα ιδιωτικό σκάφος στην Αγία Νάπα. Αντιμετωπίζει γλωσσικά εμπόδια και επικοινωνεί κυρίως στα αγγλικά με τους τουρίστες. Το ναυτικό υπόβαθρο της οικογένειάς του τον παρακινεί να φιλοδοξεί να φτάσει σε υψηλότερες βαθμίδες. Παρόλο που του αρέσει η Κύπρος, ο Elsayed παλεύει με την απόφαση μεταξύ της παραμονής στην Αίγυπτο ή της αναζήτησης νέων εμπειριών αλλού. Σκέφτεται τις προκλήσεις της μετανάστευσης και της προσαρμογής σε νέους πολιτισμούς, διχασμένος ανάμεσα στην εξοικείωση και την εξερεύνηση.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Elsayed, γνωστός ως Sayed, είναι 34 ετών και ο νεότερος από τα πέντε αδέρφια της οικογένειάς του. Έχει τρεις αδελφές και έναν αδελφό. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αίγυπτο, σε μια πόλη κοντά στην Αλεξάνδρεια, το Dumyat, και έχει χτίσει μια επιτυχημένη καριέρα ως επαγγελματίας καπετάνιος.

Η ζωή στην Αίγυπτο δεν ήταν εύκολη, όπως είπε ο Sayed, ωστόσο του άρεσε η ζωή του εκεί. Οι άνθρωποι είναι φτωχοί, αλλά είναι καλόκαρδοι, ευγενικοί και πάντα πρόθυμοι να βοηθήσουν τους άλλους.

Ο Elsayed εργάζεται και ζει στην Κύπρο εδώ και σχεδόν 8 χρόνια, από τον Μάιο του 2017 στην Αγία Νάπα, έναν από τους πιο δημοφιλείς τουριστικούς προορισμούς στην Κύπρο. Το επάγγελμά του περιλαμβάνει τη θητεία του ως καπετάνιου ενός ιδιωτικού σκάφους αναψυχής - ένας απαιτητικός ρόλος που τον κρατά απασχολημένο επτά ημέρες την εβδομάδα. Ξεκινά νωρίς το πρωί και τελειώνει αργά το βράδυ. Συγκεκριμένα, ο Sayed εργάζεται στην Κύπρο για 8 μήνες συνεχώς και στη συνέχεια επιστρέφει στην Αίγυπτο για 3-4 μήνες για να ξεκουραστεί και να επανενωθεί με την οικογένεια και τους φίλους του. Μερικές φορές μάλιστα εργάζεται και στην Αίγυπτο, με το πλοίο του αδελφού του στο Νείλο. Όμως, μόλις αρχίσει η νέα σεζόν στην Κύπρο, επιστρέφει στα καθήκοντά του ως καπετάνιος.

Το ταξίδι του προς μια καριέρα στη θάλασσα ξεκίνησε σε πολύ νεαρή ηλικία. Αφού ολοκλήρωσε τη σχολική του εκπαίδευση, ο Sayed άρχισε να εργάζεται για μια ναυτιλιακή εταιρεία στην Αίγυπτο. Η απόφασή του να ακολουθήσει ναυτική καριέρα δεν ήταν τυχαία.

Επηρεάστηκε από τη βαθιά ριζωμένη σχέση της οικογένειάς του με τη θάλασσα- ο πατέρας του και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του ήταν επίσης ναυτικοί, οπότε ήταν πιο εύκολο να ακολουθήσει το μονοπάτι αυτό. Με την πάροδο του χρόνου, φιλοδοξούσε να γίνει κάτι περισσότερο από καπετάνιος και ήθελε να γίνει επαγγελματίας καπετάνιος, γι' αυτό και παρακολούθησε την Αραβική Ακαδημία Μεταφορών και Ναυτιλίας στην Αίγυπτο. Πριν έρθει στην Κύπρο, ο Sayed εργάστηκε σε φορτηγά πλοία, και πάλι όχι εύκολη δουλειά, περνώντας μεγάλα χρονικά διαστήματα στη θάλασσα, ταξιδεύοντας από λιμάνι σε λιμάνι, φορτώνοντας και ξεφορτώνοντας φορτίο. Αυτή η εμπειρία του επέτρεψε να εξερευνήσει διάφορα μέρη του κόσμου και να γνωρίσει νέους πολιτισμούς και ανθρώπους, μια εμπειρία για την οποία παραμένει ευγνώμων.

Ο ερχομός του για εργασία στην Κύπρο ήταν μια εύκολη απόφαση γι' αυτόν, αφού ένας Αιγύπτιος φίλος του τον σύστησε στην εταιρεία στην οποία εργάζεται τώρα. Ωστόσο, η ζωή στην Κύπρο ήταν δύσκολη λόγω των απαιτητικών ωρών εργασίας του. Αλλά ο Sayed δεν παραπονιέται, είναι ένας πολύ απλός άνθρωπος και είναι πάντα απασχολημένος. Έχει προσαρμοστεί σε αυτόν τον τρόπο ζωής και έχει αναπτύξει μια συμπάθεια γι' αυτόν.

Η ιδιότητα του καπετάνιου συνοδεύεται από πολλές ευθύνες, με αποτέλεσμα να του μένει περιορισμένος ελεύθερος χρόνος για ψυχαγωγικές δραστηριότητες ή χόμπι. Ωστόσο, όταν ο χρόνος το επιτρέπει και καταφέρνει να βρει λίγο ελεύθερο χρόνο, ο Sayed απολαμβάνει να χαλαρώνει με φίλους και του αρέσει να περνάει χρόνο μόνος του και να γυμνάζεται στο γυμναστήριο. Με την πάροδο του χρόνου, έχει δημιουργήσει μερικές φιλίες στην Κύπρο (κυρίως με συναδέλφους) και εκτιμά την καλοσύνη των ντόπιων. Εργάζεται μαζί με Κύπριους, πολλούς Αιγύπτιους και άλλους ξένους στο λιμάνι της Αγίας Νάπας, γεγονός που τον κάνει να αισθάνεται πιο κοντά στην πατρίδα του, την Αίγυπτο. Ωστόσο, ο Sayed καταλαβαίνει ότι η Αγία Νάπα είναι ο πιο τουριστικός προορισμός στην Κύπρο και γι' αυτό οι άνθρωποι τείνουν να είναι πιο ανοιχτοί, επειδή έχουν συνηθίσει να βλέπουν τουρίστες κάθε μέρα.

Ο Sayed δεν είχε πολλές ευκαιρίες να επισκεφθεί άλλα μέρη στην Κύπρο ή να αλληλεπιδράσει με άλλους ανθρώπους εκτός του κύκλου της δουλειάς του, κυρίως επειδή δεν έχει χρόνο γι' αυτό. Επίσης, στην Αγία Νάπα, οι άνθρωποι επικεντρώνονται στην επιχείρησή τους για εντατικές περιόδους 8 μηνών. Στη συνέχεια, όταν τελειώνει η σεζόν, η πόλη μοιάζει με πόλη-φάντασμα κατά τη διάρκεια του χειμώνα.



Παρόλο που ο Sayed κατανοεί τα βασικά στοιχεία της ελληνικής γλώσσας, το να μιλάει άπταιστα παραμένει μια πρόκληση γι' αυτόν. Το γεγονός ότι ζει σε μια τουριστική περιοχή και συναναστρέφεται καθημερινά με τουρίστες έχει κάνει τα αγγλικά έναν πιο προσιτό τρόπο επικοινωνίας γι' αυτόν. Επίσης, δεν έχει χρόνο για να μάθει τη γλώσσα. Τα ελληνικά που γνωρίζει τα έμαθε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο γιοτ.

Όποιος γνωρίζει τον Sayed τον γνωρίζει για την ισχυρή εργασιακή του ηθική, την καλόκαρδη φύση του και το φιλόδοξο πνεύμα του. Απώτερος στόχος της ζωής του είναι να συνεχίσει τις σπουδές του και να φτάσει στον ανώτατο βαθμό του καπετάνιου. Ενώ εκτιμά τη ζωή του εδώ στην Κύπρο, πιστεύει ότι ίσως το μέλλον του βρίσκεται αλλού. Του αρέσει επίσης η ζωή του στην Αίγυπτο, αλλά η ζωή εκεί είναι πολύ διαφορετική. Έτσι, δεν έχει ακόμη καθορίσει τον επόμενο προορισμό του ή το πότε, αλλά είναι αποφασισμένος να προχωρήσει στη ζωή του και να πετύχει περισσότερα.



# Gini

**Λέξεις-κλειδιά:** προκλήσεις, προσαρμογή, διακρίσεις, μελέτες, προσπάθειες

## Περίληψη

Η 26χρονη Gini ήρθε στην Κύπρο κατά τη διάρκεια της πανδημίας, αντιμετωπίζοντας αρχικά πολλές προκλήσεις. Αργότερα έζησε με 6 Ινδούς στη Λευκωσία. Ενώ εργαζόταν σε διάφορες εταιρείες, αντιμετώπισε διακρίσεις λόγω της εθνικότητάς του, καθώς και γλωσσικά εμπόδια. Αισθάνεται αποκλεισμένος και ανασφαλής και τώρα σκέφτεται να μετακομίσει στον Καναδά για ένα περιβάλλον με περισσότερες ευκαιρίες για όλους. Ο Gini εκτιμά τη διαφορετικότητα και ελπίζει στην αποδοχή, με στόχο να αποταμιεύσει χρήματα για να στηρίξει την οικογένειά του. Ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον στο εξωτερικό, αλλά αγωνίζεται να ενσωματωθεί στη νέα του πατρίδα.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Gini είναι ένας 26χρονος άνδρας, που κατάγεται από το Punjab της Ινδίας. Ήρθε στην Κύπρο πριν από 3,5 χρόνια, κατά τη διάρκεια του Covid. Η εγγραφή του σε ένα πανεπιστήμιο στην Κύπρο του έδωσε βίζα για να εισέλθει στη χώρα. Τον πρώτο χρόνο, ο Gini ήταν μόνος του. Ήταν δύσκολο γι' αυτόν, δεν είχε δουλειά ούτε φίλους. Ωστόσο, ο καιρός πέρασε και γνώρισε ανθρώπους, έκανε φίλους και βρήκε δουλειά.

Η Gini ζει τώρα με άλλα 6 άτομα, από την Ινδία, σε ένα διαμέρισμα στη Λευκωσία. Τα ενοίκια είναι πολύ ακριβά, γι' αυτό αποφάσισε να ζήσει με άλλους για να τα καταφέρει και να πληρώσει το ενοίκιο, να εξοικονομήσει χρήματα και να στείλει κάποια χρήματα στην οικογένειά του. Επίσης, οι περισσότεροι από αυτούς είναι συνηθισμένοι σε αυτό, γιατί όπως εξήγησε ο Gini οι περισσότεροι από τους συγκατοίκους του, ζούσαν έτσι στην Ινδία.

Η διαβίωση σε σπίτια κοινοτήτων είναι κάτι συνηθισμένο στην Ινδία. Αλλά αυτό δεν ισχύει για τον Gini. Το να ζει με τόσους πολλούς ανθρώπους είναι πρωτόγνωρο γι' αυτόν. Στην πατρίδα του ζει μόνο με τους γονείς και τον αδελφό του, έχοντας το δικό του προσωπικό δωμάτιο. Οι γονείς του είναι και οι δύο δάσκαλοι και ο αδελφός του είναι παντρεμένος και ζει στον Καναδά. Ο αδελφός του έφυγε επίσης από την Ινδία για να επιδιώξει μια καλύτερη ζωή στο εξωτερικό.

Ο Gini μίλησε με μεγάλο ενδιαφέρον για τη χώρα του και ανέφερε ότι η Ινδία είναι μια πολύ όμορφη χώρα. Έχουν 29 πολιτείες και μιλούν 48 διαφορετικές γλώσσες. Τα ινδουιστικά είναι η επίσημη γλώσσα και κάθε πολιτεία έχει διαφορετική γλώσσα. Τα ινδουιστικά είναι η επίσημη γλώσσα και κάθε πολιτεία έχει διαφορετική γλώσσα. Ωστόσο, σε περιπτώσεις που κάποιος δεν μιλάει ινδουιστικά, επικοινωνούν στα αγγλικά.

Ο Gini περιέγραψε την πατρίδα του ως ένα όμορφο και ήρεμο μέρος, έναν προορισμό που αξίζει να επισκεφθείτε. Ωστόσο, εξήγησε ότι η Ινδία μπορεί να είναι μια επικίνδυνη χώρα επειδή οι άνθρωποι είναι αμόρφωτοι, κάτι που αποτελεί μεγάλο ζήτημα για τη χώρα του. Ωστόσο, μας είπε ότι η πατρίδα του είναι πολύ ασφαλής, ότι οι άνθρωποι είναι πολύ καλόκαρδοι και ότι θα ήταν πολύ ευτυχής να μας πάει εκεί και να μας την δείξει μια μέρα. Γενικά, του λείπει η Ινδία, αλλά πολλοί παράγοντες τον κάνουν να θέλει να φύγει. Όπως μας εξήγησε, δεν υπάρχουν ευκαιρίες για τους νέους, δεν υπάρχουν δουλειές και μέλλον. Οι άνθρωποι θέλουν να σπουδάσουν και να γίνουν περισσότερα στη ζωή τους. Στην Ινδία δεν μπορούν να το κάνουν αυτό. Το γεγονός ότι είναι η πιο πυκνοκατοικημένη χώρα στον κόσμο επιτείνει το πρόβλημα. Έτσι, όπως είπε ο Gini, στόχος της ζωής του είναι να βρει μια καλύτερη ζωή και να σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο.

Έτσι, πριν από τριάντα χρόνια ο Gini μπήκε στο αεροπλάνο και 24 ώρες αργότερα προσγειώθηκε στην Κύπρο. Τώρα σπουδάζει στο πανεπιστήμιο, στο Τμήμα Φιλοξενίας και Διοίκησης.

Παράλληλα, εργάζεται πολλές ώρες σε πολλές διαφορετικές εταιρείες.



Εργάζεται σε εταιρείες θεατρικών σκηνικών. Ο Gini είναι πολύ ευχαριστημένος με τη δουλειά του και με τους ανθρώπους με τους οποίους συνεργάζεται. Επίσης, ανέφερε ότι ο μισθός του είναι καλός. Ωστόσο, αυτό δεν συνέβαινε πάντα. Στην αρχή, δυσκολεύτηκε να βρει δουλειά και όταν βρήκε μία, ο μισθός ήταν πολύ χαμηλός. Το γεγονός ότι είναι αλλοδαπός και δεν μπορεί να μιλήσει ελληνικά οδήγησε σε αυτό. Ωστόσο, δεν το έβαλε κάτω μέχρι να βρει κάτι που του άρεσε. Επιπλέον, χρειάστηκε να βγάλει το τουρμπάνι του και να κόψει τα μαλλιά του για να μπορέσει να βρει δουλειά, όπως έπρεπε να κάνουν και οι περισσότεροι Ινδοί φίλοι του για να προσληφθούν. Αυτό τον στεναχώρησε. Αναγκάζεται να εγκαταλείψει τις πεποιθήσεις του για να ενταχθεί στην κοινωνία, αλλά ακόμα και μετά την αφαίρεση του τουρμπάνου του τα πράγματα δεν είναι πολύ καλύτερα. Όπως εξήγησε, ο κόσμος δεν σέβεται τον ίδιο ή τους φίλους του. Λέει ότι οι άνθρωποι είναι αγενείς μαζί του και δεν του μιλάνε τόσο όμορφα όσο σε άλλους ανθρώπους. Όταν πηγαίνει σε ένα κατάστημα, ο τρόπος που του συμπεριφέρονται δεν είναι ο ίδιος με τους άλλους πελάτες επειδή είναι Ινδός. Επίσης, σχολιάζει τον τρόπο με τον οποίο τους φέρεται η αστυνομία.

Είναι αγενείς και τους ρωτούν από πού παίρνουν τα χρήματά τους, παρά το γεγονός ότι προσκομίζουν τα νόμιμα έγγραφά τους και τον αριθμό κοινωνικής ασφάλισής τους. Επίσης, εκφράζει το φόβο του για τη ζωή του και τη ζωή των φίλων του. Όλοι οι φίλοι του φοβούνται.

Πρόσφατα, ένας φίλος του έπεσε θύμα ξυλοδαρμού, μόνο και μόνο επειδή ήταν αλλοδαπός και διανομέας. Όταν ρωτήθηκε για το τι έκανε η αστυνομία γι' αυτό, είπε: "Δεν έκαναν τίποτα. Απλά πήραν μια κατάθεση και μας άφησαν να φύγουμε, χωρίς να κάνουν περισσότερες ερωτήσεις για το άτομο που είχε ξυλοκοπήσει τον φίλο μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο φοβόμαστε. Όλοι μας. Ξέρουμε ότι δεν υπάρχει κανείς να μας προστατεύσει, κανείς που να μπορούμε να απευθυνθούμε αν συμβεί κάτι κακό για να ζητήσουμε δικαιοσύνη".

Τζίνη καταλαβαίνει ότι δεν είναι όλοι οι Κύπριοι έτσι. Γνώρισε πολλούς ανθρώπους, και οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω του στη δουλειά του είναι καλοί, αλλά το πολιτισμικό και γλωσσικό εμπόδιο δεν τους επιτρέπει να είναι κάτι περισσότερο από συνάδελφοι. Όταν ρωτήθηκε, σχετικά με το πολιτισμικό και γλωσσικό εμπόδιο, ο Gini είπε ότι γι' αυτόν δεν είναι καθόλου θέμα.

Το γεγονός ότι μεγάλωσε σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία όπου άνθρωποι με διαφορετικό εθνικό και θρησκευτικό υπόβαθρο ζούσαν μαζί και σέβονταν ο ένας τον βοήθησε να συνειδητοποιήσει ότι όλοι είναι ίδιοι, ακόμη και αν έχουν διαφορετικό χρώμα δέρματος ή πιστεύουν σε διαφορετικό Θεό ή τρώνε διαφορετικό φαγητό. Έτσι, γι' αυτόν, είναι εύκολο να προσαρμοστεί σε ένα διαφορετικό περιβάλλον και σέβεται τις διαφορές, αλλά για να μπορέσει να το αποδείξει πρέπει να του δοθεί μια ευκαιρία. Θέλει να αισθάνεται ότι είναι αποδεκτός και ότι υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός, κάτι που λείπει αυτή τη στιγμή. Του αρέσει η Κύπρος και θα ήθελε να συνεχίσει να ζει εδώ. Παρόλο που βρίσκει δυσκολίες, οικονομικά είναι καλύτερα από την Ινδία.

Θα μείνει στην Κύπρο για όσο μπορεί, αλλά αν νιώσει ότι η Κύπρος δεν έχει να του προσφέρει κάτι άλλο, θα προσπαθήσει να πάει στον Καναδά, στον αδελφό του, όπου οι άνθρωποι τον σέβονται και οι άνθρωποι ζουν σαν ένας.



# Deison

**Λέξεις κλειδιά: διακρίσεις, σεξουαλικός προσανατολισμός, αιτούντες άσυλο, ένταξη, εργασία, σταθερότητα, μελλοντικοί στόχοι**

## Περίληψη

Ο Ντέισον είναι ένας 26χρονος άνδρας. Έχει την υπηκοότητα της Βενεζουέλας, η χώρα υποδοχής του είναι η Ισπανία και είναι αιτών άσυλο. Έχει απολυτήριο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και εργάζεται σήμερα στον τομέα της φιλοξενίας. Απολαμβάνει την ανεξαρτησία του, τον τρόπο ζωής που κατάφερε να δημιουργήσει για τον εαυτό του στην Ευρώπη, να περνάει χρόνο με τους φίλους του και να πηγαίνει σε κλαμπ.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Το ταξίδι του Deison ξεκίνησε πριν από 7 χρόνια, όταν εγκατέλειψε την πατρίδα του - τη Βενεζουέλα - λόγω της αστάθειας και της έλλειψης δικαιωμάτων. Ο Deison ένιωθε ότι υφίστατο διακρίσεις λόγω του σεξουαλικού του προσανατολισμού (ομοφυλόφιλος) και ένιωθε επίσης ότι δεν μπορούσε να απολαύσει τον τρόπο ζωής που φανταζόταν για τον εαυτό του.

Ως εκ τούτου, ο κύριος στόχος του ήταν πάντα να είναι συναισθηματικά και οικονομικά σταθερός. Έτσι, μετακόμισε αρχικά στην Κολομβία, όπου παρέμεινε για 5 χρόνια. Εκεί, η κατάστασή του βελτιώθηκε, αλλά ένιωθε δυσαρεστημένος, καθώς ένιωθε ότι δεν πετύχαινε τον αρχικό του στόχο. Επίσης, η Κολομβία δεν ήταν τόσο ασφαλής και ήρεμη όσο νόμιζε. Κατά συνέπεια, πριν από 2 χρόνια μετανάστευσε στην Ευρώπη, στην Ισπανία.

Όταν έφτασε στην Ισπανία, έπαθε ένα μικρό πολιτισμικό σοκ και συνειδητοποίησε ότι η Ισπανία και η Βενεζουέλα είναι πολύ διαφορετικές. Μια από τις πρώτες του εντυπώσεις ήταν ότι οι άνθρωποι ήταν πιο αυστηροί από ό,τι στη Βενεζουέλα ή την Κολομβία. Παρόλα αυτά, του άρεσε πολύ το γεγονός ότι στην Ισπανία, σύμφωνα με τον ίδιο, είναι πολύ οργανωμένοι. Κατά την άφιξή του, αυτή η οργάνωση τον έκανε να αισθάνεται πιο ασφαλής και του έδωσε επίσης κάποια ελπίδα ότι, εξαιτίας αυτού, θα μπορούσε να επιτύχει καλύτερα τον στόχο του να είναι συναισθηματικά και οικονομικά σταθερός.

Ωστόσο, για την επίτευξη του στόχου του, ο Deison αναγνωρίζει ότι ο δρόμος εξακολουθεί να είναι μακρύς και περίπλοκος. Ενώ βρίσκει το ισπανικό κράτος -και την Ευρώπη γενικότερα- καλύτερα οργανωμένο από τη Λατινική Αμερική, εξακολουθεί να αντιμετωπίζει προβλήματα με τη γραφειοκρατία.

Είναι σοκαριστικό το γεγονός ότι, μετά από δύο χρόνια διαμονής στην Ισπανία, εξακολουθεί να περιμένει την άδεια παραμονής του και δεν είναι ακόμη σίγουρος αν θα του χορηγήσουν άσυλο. Κατά συνέπεια, αισθάνεται απογοητευμένος επειδή εργάζεται και πληρώνει φόρους όπως όλοι οι άλλοι. Αυτό τον κάνει να αισθάνεται ότι του φέρονται διαφορετικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πολλοί άνθρωποι στη θέση του αποφασίζουν να εργαστούν παράνομα (χωρίς άδεια εργασίας). Είναι πεπεισμένος ότι αυτό επηρεάζει αρνητικά το ισπανικό κράτος, καθώς αυξάνεται ο αριθμός των νέων μεταναστών που δεν συνεισφέρουν οικονομικά στη χώρα - μη πληρώνοντας φόρους. Ως εκ τούτου, ως συνήθως, η γραφειοκρατία παραμένει ένα σοβαρό πρόβλημα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς όχι μόνο επιβραδύνει πολλές διαδικασίες της δημόσιας διοίκησης, αλλά επηρεάζει σοβαρά και αρνητικά τη ζωή χιλιάδων μεταναστών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ένταξής τους. Κατά τη διάρκεια αυτών των δύσκολων περιόδων, ο Deison δεν έλαβε ποτέ βοήθεια από τοπικούς φορείς ή ενώσεις, καθώς αντιμετώπιζε πάντα μόνος του τα εμπόδια της ένταξής του.

Ωστόσο, χάρη στο άνοιγμά του με τους ανθρώπους, κατάφερε να αποκτήσει πολλούς φίλους από τη λατινοαμερικανική κοινότητα, οι οποίοι τον στήριξαν καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ένταξης. Ως εκ τούτου, παρά τα πολλά εμπόδια που αντιμετώπισε και θα αντιμετωπίσει μετά την επίτευξη πλήρους συναισθηματικής και οικονομικής σταθερότητας, θα συμβούλευε και άλλους ανθρώπους να κάνουν ό,τι έκανε ο ίδιος - να μεταναστεύσουν.

Ο Ντέισον πιστεύει ότι η ιστορία του θα μπορούσε να αποτελέσει ένα καλό παράδειγμα έμπνευσης για άλλους νέους μετανάστες που θέλουν να μετακινηθούν προς μια υψηλότερη ποιότητα ζωής, καθώς, όπως λέει, "αν εγώ τα κατάφερα, όλοι μπορούν!". Είναι πεπεισμένος ότι ο καθένας πρέπει να χτίσει τις εμπειρίες της ζωής του προκειμένου να έχει μια καλή και ευτυχισμένη ζωή, αν και η διαδικασία για να το πετύχει αυτό μπορεί να είναι δύσκολη και μακρά. Για να ξεπεράσει τη διαδικασία ένταξης, ο Deison γνωρίζει ότι οι τεχνολογικές δεξιότητες και ικανότητες είναι πολύ σημαντικές στις μέρες μας.



Η τεχνολογία είναι ζωτικής σημασίας για τις καθημερινές μας εργασίες και, ως εκ τούτου, είναι απαραίτητη για να λαμβάνουμε σημαντικές πληροφορίες σχετικά με τη διαδικασία ένταξης: γραφεία, γραμμές βοήθειας, έγγραφα, κράτηση ραντεβού κ.λπ. Ωστόσο, παρόλο που η τεχνολογία παίζει σημαντικό ρόλο στη ζωή μας, δεν εφαρμόζεται σωστά στη διαβίβαση συγκεκριμένων και σημαντικών πληροφοριών στους μετανάστες για τη διαδικασία ένταξής τους. Πράγματι, ο Deison χαρακτηρίζει τις πληροφορίες που παρέχονται στους νεοαφιχθέντες μετανάστες ως χαοτικές και ανεπαρκείς. Λέει ότι όλες οι σημαντικές πληροφορίες που έλαβε ήταν μέσω ανεπίσημων καναλιών - φίλων, ομάδων WhatsApp και διαδικτυακών ιστολογίων. Αυτό ήταν χρήσιμο επειδή κατάφερε να λάβει τις απαραίτητες πληροφορίες, αλλά έπρεπε επίσης να περιπλανηθεί μέσα από παραπληροφόρηση. Επιπλέον, πιστεύει ότι μία από τις πιο σημαντικές ικανότητες για να περάσει κανείς τη διαδικασία ένταξης είναι να έχει σεβασμό για τη χώρα υποδοχής. Πιστεύει ότι πολλοί μετανάστες δεν είναι αρκετά ανοιχτοί ώστε να προσαρμοστούν στις παραδόσεις, τους πολιτισμούς και τους κανόνες της χώρας υποδοχής και, ως αποτέλεσμα, προσπαθούν να έχουν τον ίδιο τρόπο ζωής με αυτόν που είχαν στις χώρες καταγωγής τους.



Όσον αφορά τους μελλοντικούς του στόχους, ο Deison λέει ότι για τον ίδιο ο πιο σημαντικός στόχος είναι να εγκριθεί η αίτηση άσυλου του, ώστε να σταματήσει να αγχώνεται γι' αυτό και να επικεντρωθεί στο μακροπρόθεσμο σχέδιό του. Τελικά, θα ήθελε να αγοράσει ένα σπίτι, να σπουδάσει κάτι για να βελτιώσει τις επαγγελματικές του δεξιότητες και, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, να είναι συναισθηματικά και οικονομικά σταθερός.

Το τελευταίο μήνυμα του Ντέισον για αυτή τη συνέντευξη είναι προς τα θεσμικά όργανα. Πιστεύει πραγματικά ότι η διαδικασία υποβολής αιτήσεων για τους μετανάστες (άσυλο, διαμονή, άδεια εργασίας) θα πρέπει να είναι πιο αποτελεσματική. Λόγω της βραδύτητάς της, είναι πεπεισμένος ότι το κράτος και οι νεοαφιχθέντες μετανάστες σπαταλούν πολλά χρήματα και χρόνο. Αυτές οι αργές και γραφειοκρατικές διαδικασίες προκαλούν παράνομη εργασία, πράγμα που σημαίνει ότι το κράτος χάνει χρήματα, ενώ οι παράνομοι εργαζόμενοι δεν έχουν δικαιώματα και δεν προστατεύονται από κανέναν νόμο. Σύμφωνα με τον Deison, προκειμένου να βελτιωθεί η κοινωνική και οικονομική πρόοδος, το πρόβλημα αυτό θα πρέπει να αντιμετωπιστεί από τους θεσμούς. Στο τελευταίο του μήνυμα, ο Deison τονίζει επίσης και πάλι τη σημασία του σεβασμού, πιστεύει ότι "ο κόσμος είναι τέλειος λόγω των ατελειών του".

Εν κατακλείδι, ο Deison είναι ευχαριστημένος με την εμπειρία της μετανάστευσής του, διότι του έδωσε την ευκαιρία να είναι αυτός που πραγματικά είναι, να εκφραστεί ελεύθερα και να δημιουργήσει σχέσεις με ανθρώπους που τον σέβονται και τον αποδέχονται γι' αυτό που είναι. Παρά τα εμπόδια που συνάντησε κατά τη διαδικασία ένταξής του στην Ισπανία, η αποφασιστικότητα, η ευελιξία και η ανοιχτότητά του τον βοήθησαν να ξεπεράσει τις δύσκολες στιγμές που βίωσε. Ως αποτέλεσμα, λέει ότι θα συμβούλευε και άλλους μετανάστες να κάνουν το ίδιο με αυτόν, καθώς αξίζει μια καλύτερη ποιότητα ζωής.



## Scarlett

**Λέξεις-κλειδιά:** Ευκαιρίες, ασφάλεια, έλλειψη πληροφόρησης, μοναξιά.

### Περίληψη

Η Scarlett είναι Χιλιανή μετανάστρια που μετακόμισε στην Ισπανία πριν από δύο χρόνια και σήμερα διαμένει στη Μαδρίτη. Η Scarlett έχει πτυχίο, μεταπτυχιακό στην εκπαίδευση και επί του παρόντος εργάζεται για το διδακτορικό της στο Πανεπιστήμιο Complutense της Μαδρίτης. Είναι εκπαιδευτικός, αν και εργάζεται στον διοικητικό τομέα. Στον ελεύθερο χρόνο της, της αρέσει να πηγαίνει στον κινηματογράφο, να ταξιδεύει και να χορεύει.

25

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Scarlett αποφάσισε να μετακομίσει στην Ευρώπη πριν από δύο χρόνια. Ως τελικό προορισμό επέλεξε την Ισπανία επειδή δεν υπάρχουν γλωσσικές διαφορές μεταξύ της Ισπανίας και της πατρίδας της - της Χιλής. Ήθελε να αναπτυχθεί ακαδημαϊκά και επαγγελματικά, γι' αυτό πήρε την απόφαση να μεταναστεύσει στη Μαδρίτη της Ισπανίας. Επέλεξε επίσης την Ισπανία ως προορισμό της, καθώς η Χιλή και η Ισπανία έχουν διάφορες πολιτικές συνθήκες και οικονομικές συμφωνίες που διευκολύνουν τις διαδικασίες μετανάστευσης και ένταξης.

Η πρώτη της εντύπωση όταν μετακόμισε στην Ευρώπη δεν αποτέλεσε μεγάλη έκπληξη, διότι είχε ήδη ταξιδέψει αρκετές φορές στην Ευρώπη για σπουδές και διακοπές. Ευτυχώς, η εντύπωσή της για την Ευρώπη ήταν πάντα θετική. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι αισθάνεται πολύ πιο ασφαλής στην Ισπανία σε σύγκριση με τη Χιλή, όπου οι ληστείες και η βία στους δρόμους είναι κάτι συνηθισμένο. Είναι επίσης πολύ ευχαριστημένη από τις δημόσιες συγκοινωνίες της Μαδρίτης, καθώς πιστεύει ότι είναι πολύ πιο προσιτές και οργανωμένες από ό,τι στην πατρίδα της. Παραπονιέται ότι η Χιλή έχει γίνει μια πολύ ακριβή χώρα όπου πολλές υπηρεσίες, όπως οι δημόσιες συγκοινωνίες, έχουν μειώσει την προσβασιμότητά τους.

Ωστόσο, παραδέχεται επίσης ότι η ποιότητα της ζωής της έχει μειωθεί στην Ισπανία, καθώς στη Χιλή, η Σκάρλετ είχε το δικό της σπίτι σε μια ωραία γειτονιά και ένα αυτοκίνητο, καθώς και αγαθά που δεν έχει εδώ στην Ισπανία. Δυσκολεύτηκε πολύ να βρει σπίτι στη Μαδρίτη, καθώς πολλοί ιδιοκτήτες δεν θέλουν να δώσουν τα σπίτια τους σε μετανάστες. Είπε επίσης ότι οι τιμές ενοικίασης στη Μαδρίτη είναι πολύ υψηλές και ότι οι άνθρωποι πολύ συχνά πρέπει να ζουν σε πολύ κακές συνθήκες. Παρατήρησε ότι η ποιότητα της ζωής της επιδεινώθηκε, καθώς αντιμετώπισε πολλά εμπόδια κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ένταξής της στην Ισπανία.

## Beka

**Λέξεις κλειδιά: αγάπη,  
οικογένεια, νοσταλγία,  
μοναξιά, ένταξη**



### Περίληψη

Πρόκειται για την ιστορία μιας νεαρής Σέρβας, της Μπέκα, η οποία μετανάστευσε στην Πορτογαλία για να συναντήσει τον σύζυγό της, ο οποίος ζούσε ήδη στη χώρα για περίπου δέκα χρόνια και είχε ενσωματωθεί πλήρως. Πρόκειται για μια ιστορία αγάπης αλλά και μια ιστορία επιτυχούς ένταξης και των διαφόρων φάσεών της.

### ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Beka είναι μια 30χρονη γυναίκα που γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σερβία. Δεν περίμενε ποτέ να εγκαταλείψει τη χώρα της και να γίνει μετανάστρια, αλλά ήρθε στην Πορτογαλία για να συναντήσει τον σύζυγό της, ο οποίος είναι επίσης Σέρβος και ζούσε στην Πορτογαλία εδώ και περίπου δέκα χρόνια.

Η Μπέκα δεν θέλει να μιλάει για τα παιδικά της χρόνια λόγω του πολέμου που μαστίζει τη χώρα της. Έχει κάποιες όχι και τόσο όμορφες αναμνήσεις από εκείνες τις δύσκολες εποχές, ειδικά επειδή ο πατέρας της ήταν αστυνομικός που συμμετείχε στον πόλεμο. Ως αποτέλεσμα, προτιμά να ξεχνάει εκείνες τις εποχές και να επικεντρώνεται σε πιο ευχάριστες αναμνήσεις. Παρά τις δυσκολίες, πέρασε μια ευτυχισμένη παιδική ηλικία σε ένα χωριό με τους γονείς της και τη μικρότερη αδελφή της.

Όταν ήταν 14 ετών, αναγκάστηκε να φύγει από το σπίτι της και να ζήσει μόνη της σε μια κοντινή πόλη για να παρακολουθήσει το γυμνάσιο. Αν και ήταν δύσκολο να αφήσει την άνεση του σπιτιού και της οικογένειάς της, η Beka θυμάται ότι ήταν μια από τις πιο όμορφες και ευτυχισμένες περιόδους της ζωής της. Έπρεπε να λύνει μόνη της τα προβλήματα, έγινε πιο ανεξάρτητη, έκανε πολλούς φίλους και ήταν πολύ ευτυχισμένη. Θυμάται επίσης τη χαρά της που επέστρεψε στο σπίτι της κάθε Σαββατοκύριακο για να περάσει χρόνο με την οικογένειά της. Αυτές ήταν πολύ ευτυχισμένες στιγμές, οι οποίες την κάνουν ακόμη και σήμερα να χαμογελάει όταν τις θυμάται. Όταν τελείωσε το γυμνάσιο, και πάλι όλα άλλαξαν.

Αυτή τη φορά, η Beka πήγε να ζήσει σε μια ακόμη μεγαλύτερη πόλη για να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο. Για άλλη μια φορά έπρεπε να αντιμετωπίσει δυσκολίες, να ανακαλύψει ένα νέο μέρος, να βρει και να ζήσει σε ένα νέο κατάλυμα, να κρατήσει επαφή με τους φίλους της αλλά και να γνωρίσει νέους ανθρώπους, να κάνει νέους φίλους. Ο χρόνος που πέρασε στο πανεπιστήμιο φαίνεται να ήταν ευκολότερος, ελαφρύτερος, από τα τέσσερα χρόνια στο γυμνάσιο.

Ίσως επειδή ήταν μεγαλύτερη, κατά κάποιον τρόπο, είχε ήδη συνηθίσει να βρίσκεται μακριά από την οικογένειά της.

Με αποφασιστικότητα και αυτοπεποίθηση, η Beka δεν έχασε ποτέ την προσοχή της στις σπουδές της, καθώς ήθελε να βρει μια καλή δουλειά και να χτίσει μια άνετη ζωή για τον εαυτό της. Και έτσι, έφτασε στο τέλος των πανεπιστημιακών σπουδών της, έχοντας αποκτήσει ολοκληρωμένο μεταπτυχιακό στις Φαρμακευτικές Επιστήμες. Και πόσο περήφανη ήταν για αυτό που είχε πετύχει με τόση προσπάθεια και θυσίες. Και ήξερε πόσο περήφανοι ήταν και οι γονείς της και αυτό την έκανε ακόμη πιο ευτυχισμένη. Έχοντας ολοκληρώσει τις σπουδές της, είχε έρθει η ώρα να ενηλικιωθεί πραγματικά, να βρει δουλειά, να αρχίσει να ζει το μέλλον. Και έτσι συνέβη.

Η Μπέκα πέρασε περίπου τέσσερα χρόνια ζώντας στην ίδια πόλη. Απολάμβανε τη ζωή της εκεί και εργαζόταν σε φαρμακείο, που ήταν ο τομέας εργασίας που προτιμούσε και ο τομέας που είχε σπουδάσει.

Όλα πήγαιναν καλά και δεν υπήρχαν εκπλήξεις. Ήταν ικανοποιημένη με τη ζωή της και δεν σκεφτόταν να κάνει καμία αλλαγή, τουλάχιστον όχι εκείνη τη στιγμή. Η Μπέκα ήταν ευτυχισμένη με την ελευθερία της και ένιωθε ασφαλής στη χώρα της, καθώς η οικογένεια και οι φίλοι της ήταν πάντα κοντά της. Συχνά χαμογελά όταν σκέφτεται αυτή την περίοδο της ζωής της. Αλλά γνώρισε τον σύζυγό της. Ερωτεύτηκε.

Και "δεν υπήρχε άλλη επιλογή" (γέλια) από το να μεταναστεύσει στην Πορτογαλία.



Πάντα με ένα χαμόγελο στα χείλη, θυμάται τα λόγια του συζύγου της: "Η θα έρθεις μαζί μου στην Πορτογαλία ή η ιστορία μας δεν έχει μέλλον, δεν μπορεί να συνεχιστεί, γιατί δεν θέλω να ζήσω στη Σερβία, θέλω να συνεχίσω να ζω στην Πορτογαλία".

Ο μελλοντικός της σύζυγος ήταν ήδη πλήρως ενσωματωμένος στη χώρα όπου είχε επιλέξει να ζήσει, είχε τη δουλειά του, είχε το σπίτι του, είχε τους φίλους του, με λίγα λόγια, μια ολόκληρη ζωή που δεν ήταν διατεθειμένος να εγκαταλείψει, δεν ήταν καν σε θέση να κάνει κάτι τέτοιο.

Μπροστά σε αυτά τα δεδομένα, η Μπέκα ήξερε ότι η επιλογή της ήταν προφανής, ήταν ερωτευμένη, ήταν ευτυχισμένη, δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να ζήσει αυτή την αγάπη, ήθελε να μοιραστεί μια ευτυχισμένη ζωή και αποφάσισε να παντρευτεί και να συνοδεύσει τον άντρα της σε αυτή τη χώρα, στο τέλος της Ευρώπης, για την οποία εκείνος γνώριζε ελάχιστα ή τίποτα. Αν και η απόφαση να συνοδεύσει τον σύζυγό της ήταν απλή, δεν ήταν συναισθηματικά εύκολη. Το να αφήσει τη χώρα της, όλα όσα της ήταν οικεία και όλα όσα αγαπούσε, την οικογένειά της με την οποία είχε πάντα πολύ στενή σχέση, ήταν πολύ δύσκολο, πολύ επώδυνο. Ακόμη και σήμερα της λείπει πραγματικά η οικογένειά της, η χώρα της, οι φίλοι της, όλα όσα άφησε πίσω της.

Αλλά πήρε θάρρος και ήρθε στην Πορτογαλία. Η αρχή της ζωής της στη χώρα υποδοχής ήταν ένα μείγμα συναισθημάτων και συναισθημάτων.

Η άφιξή της συνέβη σε μια εξαιρετικά δύσκολη στιγμή, εν μέσω της πανδημίας Covid-19, πιο συγκεκριμένα τον Φεβρουάριο του 2021. Η χώρα βρισκόταν σε ακινησία, το λουκέτο ήταν σε ισχύ, τα πάντα ήταν κλειστά, από τα καταστήματα μέχρι τα σχολεία και τις δημόσιες υπηρεσίες, τίποτα δεν λειτουργούσε, οι άνθρωποι ήταν κλειδωμένοι στα σπίτια τους, σχεδόν κανείς δεν φαινόταν στους δρόμους.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που αναφέρει όταν θυμάται ποια ήταν η διαδικασία ένταξής της στην Πορτογαλία είναι η γραφειοκρατία, η δυσκολία επίλυσης προβλημάτων στις κρατικές υπηρεσίες. Λέει ότι ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ασχοληθεί με τα έγγραφα, στην πραγματικότητα, περιμένει ακόμη κάποια έγγραφα, όπως για παράδειγμα την άδεια οδήγησης. Το έγγραφο αυτό το περιμένει εδώ και δύο χρόνια, με επιβαρυντικό παράγοντα το γεγονός ότι όταν επιστρέψει στη χώρα της, δεν θα μπορεί ούτε να οδηγήσει, καθώς έπρεπε να παραδώσει το σερβικό της δίπλωμα στις πορτογαλικές αρχές για να μπορέσουν να εκδώσουν πορτογαλικό δίπλωμα. Όλες οι διοικητικές διαδικασίες ήταν πολύ περίπλοκες, με την πρόσθετη δυσκολία ότι δεν μιλούσε πορτογαλικά, συν τοις άλλοις, σε μια εποχή που οι δημόσιες υπηρεσίες πρακτικά δεν λειτουργούσαν σωστά. Αναφέρει επίσης την αναγνώριση των πανεπιστημιακών της σπουδών και του αντίστοιχου διπλώματος, η οποία ήταν επίσης μια πολύ χρονοβόρα διαδικασία.

Ξεκίνησε τη διαδικασία τον Απρίλιο του 2022 και απέκτησε ισοτιμία περίπου ένα χρόνο αργότερα- αναγνώρισαν τα πάντα εκτός από την πρακτική άσκηση που έκανε στο τέλος του μεταπτυχιακού της, και αυτή η κατάσταση δεν έχει ακόμη επιλυθεί, γεγονός που την εμποδίζει επίσης να αναζητήσει εργασία στον τομέα της.

Η Beka πέρασε δύσκολες στιγμές όταν έφτασε στην Πορτογαλία. Η εμπειρία της με τις δημόσιες υπηρεσίες στην Πορτογαλία δεν ήταν πολύ θετική όσον αφορά τη διαδικασία νομιμοποίησής της.

Πιστεύει ότι ο λόγος γι' αυτό ήταν η εισροή μεταναστών, συμπεριλαμβανομένων Βραζιλιάνων, Ουκρανών και ατόμων άλλων εθνικοτήτων, που έκαναν τα πάντα πιο περίπλοκα και χρονοβόρα.

Η Beka βίωσε επίσης την απομόνωση κατά τους πρώτους μήνες στην Πορτογαλία λόγω της πανδημίας. Οι φίλοι του συζύγου της δεν ήθελαν να συναναστρέφονται λόγω του φόβου του ιού. Όλοι περιορίζονταν στα σπίτια τους και οι άνθρωποι έβγαιναν στη δουλειά τους μόνο αν η δουλειά τους ήταν απαραίτητη. Αυτό ήταν μια πρόκληση για την Beka, η οποία έφτασε σε μια εντελώς άγνωστη χώρα όπου δεν γνώριζε τη γλώσσα, τα έθιμα ή τον πολιτισμό. Περνούσε πολλές ώρες κάθε μέρα μόνη της όταν ο σύζυγός της πήγαινε στη δουλειά, πράγμα που ήταν δύσκολο για εκείνη. Της έλειπε τρομερά η οικογένειά της και η Σερβία.

Ωστόσο, η Beka δεν έχασε τον ελεύθερο χρόνο της. Αποφάσισε να μάθει πορτογαλικά, κάτι που αποτελούσε επιτακτική ανάγκη, καθώς είχε πλήρη επίγνωση ότι θα μπορούσε να βρει δουλειά μόνο αν καταλάβαινε και μιλούσε πορτογαλικά. Πέρασε τις περισσότερες μέρες της προσπαθώντας να μάθει πορτογαλικά παρακολουθώντας τηλεόραση, χρησιμοποιώντας το διαδίκτυο και τις πολλές πηγές του.

Ευτυχώς, η πανδημία υποχώρησε και τα μέτρα αποκλεισμού καταργήθηκαν σιγά-σιγά. Τον Μάιο του 2021, η Beka κατάφερε να βρει δουλειά μέσω ενός φίλου του συζύγου της. Το θεώρησε επιτυχία, μετά από δύο μήνες παραμονής σε μια νέα χώρα της οποίας η γλώσσα της ήταν εντελώς άγνωστη. Πήγε για συνέντευξη σε ένα εστιατόριο και πήρε τη δουλειά.

Η γλώσσα αποτελούσε σημαντικό ζήτημα για την Beka, και είναι περήφανη που αναφέρει ότι όταν έφτασε στην Πορτογαλία δεν μιλούσε καθόλου πορτογαλικά. Εκμεταλλεύτηκε τους δύο μήνες που πέρασε κλεισμένη στο σπίτι της για να μάθει τη γλώσσα. Ωστόσο, όταν πήρε τη δουλειά στο εστιατόριο, ήξερε να λέει μόνο δύο ή τρεις λέξεις στα πορτογαλικά.

Η Beka αγάλιασε την ευκαιρία και εργάστηκε στο μπαρ του εστιατορίου, προετοιμάζοντας ποτά. Δεν χρειαζόταν να μιλάει πολύ πορτογαλικά, αλλά από καιρό σε καιρό σερβίριζε και τραπέζια, κάτι που ήταν μια ευκαιρία να μάθει περισσότερα πορτογαλικά.

Η Beka εργάστηκε στο εστιατόριο για σχεδόν δύο χρόνια. Ωστόσο, δεν έκανε φίλους μεταξύ των συναδέλφων της, καθώς ήταν όλοι πολύ νεότεροι από αυτήν.

Μπορούμε να καταλάβουμε πόσο λυπημένη την έκανε αυτό να αισθάνεται. Σκεπτόμενη λίγο περισσότερο, ίσως το γεγονός ότι μετανάστευσε σε μια εντελώς άγνωστη χώρα για να συνοδεύσει τον σύζυγό της να έκανε τη διαδικασία γνωριμίας με άλλους ανθρώπους λίγο πιο δύσκολη, αφού, όπως ήταν αναμενόμενο, ήταν πάντα ο ένας με τον άλλον, αλλά ουσιαστικά ήταν η στιγμή που ζούσαμε, εν μέσω της πανδημίας, και η οποία εξάλειψε κάθε κοινωνική επαφή μεταξύ των ανθρώπων, που το έκανε τόσο δύσκολο. Θυμάται πόσο δύσκολο ήταν να γνωρίσεις κόσμο στην Πορτογαλία, λέει μάλιστα ότι τον πρώτο χρόνο δεν γνώρισε καν τους φίλους του συζύγου της, οι άνθρωποι φοβόντουσαν τόσο πολύ τον ιό που δεν κοινωνικοποιούνταν, δεν υπήρχαν καθόλου κοινωνικές συναθροίσεις. Λέει ότι οι πρώτες μέρες ήταν πολύ, πολύ δύσκολες, η μοναξιά, η απομόνωση, η έλλειψη φίλων γύρω της, η έλλειψη της παρηγοριάς των γονέων και της αδελφής της, δεν μπορούσε καν να φύγει από τη χώρα για διοικητικούς λόγους, μέχρι να αποκτήσει την άδεια παραμονής της. Δεν μπορούσε να φύγει από την Πορτογαλία για επτά ή οκτώ μήνες, αισθανόταν παγιδευμένη, μόνη, χωρίς προοπτικές, αλλά ποτέ δεν το έβαλε κάτω, καθώς είχε την υποστήριξη του συζύγου της που την παρηγορούσε στις πιο δύσκολες στιγμές.

Αναλογιζόμενη τις εντυπώσεις της από τους Πορτογάλους, η Beka λέει ότι δεν ένιωσε ποτέ διακρίσεις. Μιλάει για τον σύζυγό της, λέγοντας ότι έχει πολλούς Πορτογάλους φίλους που τον αποδέχονται ως Πορτογάλο και ότι και η ίδια αισθάνεται ενσωματωμένη ανάμεσά τους.

Μιλάει για τη νέα της δουλειά ως επιστημονική υπεύθυνη σε ένα μεγάλο πανεπιστήμιο στη Λισαβόνα, όπου εργάζεται εδώ και περίπου έξι μήνες. Επειδή δεν σταμάτησε ποτέ να μελετά για να βελτιώσει τα πορτογαλικά της, κατάφερε να αλλάξει δουλειά. Έφυγε από το εστιατόριο, άρχισε να έχει πιο εύκολο πρόγραμμα εργασίας και τώρα είναι ικανοποιημένη με την κατάστασή της. Στο χώρο εργασίας της, λέει, δεν ένιωσε ποτέ διακρίσεις επειδή είναι αλλοδαπή, κανείς δεν την κοίταξε ποτέ περίεργα επειδή είχε διαφορετική προφορά. Συνειδητοποιεί επίσης ότι η πανεπιστημιακή ατμόσφαιρα είναι ιδιαίτερη- είναι ένα μέρος όπου συνυπάρχουν άνθρωποι πολλών εθνικοτήτων, όπου μιλιούνται πολλές γλώσσες και όπου οι άνθρωποι δεν θυμούνται καν από πού κατάγονται. Αυτό δημιουργεί μια εξαιρετική ατμόσφαιρα επειδή οι άνθρωποι αισθάνονται πραγματικά ενσωματωμένοι. Ωστόσο, η Beka γνωρίζει ότι αυτή η κατάσταση δεν ισχύει για όλους τους μετανάστες, κάθε άλλο. Οι μετανάστες που προέρχονται από ευρωπαϊκές χώρες αισθάνονται, κατά κανόνα, πολύ ευπρόσδεκτους φέρονται πολύ καλά οι Πορτογάλοι, ενσωματώνονται πολύ καλά και πολύ γρήγορα. Αλλά έχει ακούσει σχόλια σχετικά με τις διακρίσεις που αισθάνονται οι μετανάστες που προέρχονται από άλλες χώρες εκτός Ευρώπης. Αναφέρει μάλιστα ένα επεισόδιο στο οποίο κάποιος σχολίασε ότι το όνομά της, Beka με "κ", ήταν περίεργο, "αλλά αφού είναι Beka από τη Σερβία, δεν πειράζει, αλλά αν ήταν Beka από τη Βραζιλία, χμμ, δεν θα ήταν ακριβώς το ίδιο", ίσως θα ήταν διαφορετικό, χαμογελάει λίγο αμήχανα.

"Για την Beka, η διαδικασία ένταξης ήταν λίγο επώδυνη, αλλά λέει ότι "ήταν θετική". Δεν υπάρχουν σημαντικοί λόγοι για παράπονα - η γραφειοκρατία και οι δημόσιες υπηρεσίες είναι οι χειρότεροι από όλους. Μιλάει, για άλλη μια φορά, για τις δυσκολίες της με την πορτογαλική γλώσσα.

Στην αρχή, είχε πολλές δυσκολίες, λέει ότι τις έχει ακόμα, παρά το γεγονός ότι έχει βελτιωθεί πολύ, αλλά πάντα τη βοηθούσαν, οι άνθρωποι ήταν πάντα πολύ κατανοητοί και φιλικοί απέναντί της, πάντα τη βοηθούσαν, την επαινούσαν όταν συνειδητοποιούσαν ότι βρισκόταν στο νοσοκομείο μόνο για μικρό χρονικό διάστημα:

Είσαι εδώ μόλις έξι μήνες και ήδη μιλάς τόσο καλά πορτογαλικά", θυμάται να της λένε, και λέει επίσης: "Είναι ωραίο να το ακούς αυτό, οι άνθρωποι αισθάνονται ευπρόσδεκτοι. Είναι καλό για εμάς".

Η Beka αισθάνεται ενσωματωμένη στην πορτογαλική κοινωνία. Η εργασία της, λόγω του κοσμοπολίτικου περιβάλλοντος στο πανεπιστήμιο, έχει επίσης βοηθήσει πολύ σε αυτή την ενσωμάτωση. Οι άνθρωποι γνωρίζουν την Beka, τους αρέσει η Beka, κανείς δεν νοιάζεται αν η Beka γράφεται με K, αν η Beka είναι Σέρβα, Ισπανίδα, Πορτογαλίδα ή Βραζιλιάνα. "Και αυτό είναι καλό. Συμβάλλει στην αυτοπεποίθηση του ατόμου", λέει.

Χάρη στο γεγονός ότι μετανάστευσε για να συναντήσει τον σύζυγό της, ο οποίος ζει στη χώρα εδώ και πολλά χρόνια, δεν αισθάνθηκε ποτέ την ανάγκη να αναζητήσει μια ένωση ή οργάνωση που υποστηρίζει τους μετανάστες. Γνωρίζει ότι υπάρχουν, αλλά δεν μπορεί να ονομάσει καμία.

Όταν τη ρωτάμε για την εξέλιξη των συναισθημάτων της σχετικά με τη μετανάστευση, η Beka λέει: "Νομίζω ότι βρίσκομαι στη μέση. Κάνω μια πορεία, εξελίσσομαι". Όταν έφτασε, λόγω των ακραίων δυσκολιών, μιλούσε πάντα για το ίδιο πράγμα: να επιστρέψει στη Σερβία. Συχνά έλεγε στον σύζυγό της ότι θα μπορούσαν να σκεφτούν την πιθανότητα επιστροφής, εκείνη σκεφτόταν μόνο την επιστροφή, στην καταγωγή της, στην οικογένειά της. Αλλά, από την αρχή, ο σύζυγός της της έλεγε πάντα ότι αισθάνεται πολύ καλύτερα στην Πορτογαλία παρά στη Σερβία. Δεν θέλει να φύγει γιατί έχει μια σταθερή ζωή εδώ. Και τώρα, μετά από δυόμισι χρόνια από την άφιξή της, η Ρεμπέκα λέει ότι ήδη αισθάνεται πιο άνετα στην Πορτογαλία. Σκέφτεται μάλιστα ήδη το ενδεχόμενο να παραμείνει στην Πορτογαλία.

Δεν ξέρει βέβαια αν για μια ζωή, αλλά τουλάχιστον για το προσεχές μέλλον. Μπορεί να φανταστεί τον εαυτό της να ζει εδώ για πολλά χρόνια. Ωστόσο, η επιθυμία να επιστρέψει στη χώρα της, στους γονείς της, είναι πάντα παρούσα. η γλώσσα αποτελεί μερικές φορές ακόμη πρόκληση: αναγνωρίζει και καταλαβαίνει τις λέξεις, αλλά είναι δύσκολο να καταλάβει το νόημα, αλλά δεν το βάζει κάτω.

Έχει όνειρα και στόχους να πετύχει και θα τους πετύχει, είναι σίγουρη γι' αυτό. Και αν είναι στην Πορτογαλία, με την αγάπη της, θα είναι στην Πορτογαλία.



# Marco

**Λέξεις κλειδιά: ασφάλεια, όνειρα, επιτυχία, σταθερότητα, ελευθερία**

## Περίληψη

Πρόκειται για την ιστορία ενός νεαρού Βραζιλιάνου που μετανάστευσε στην Πορτογαλία μετά από μια προσφορά εργασίας. Ο κύριος λόγος που μετανάστευσε δεν ήταν τόσο το οικονομικό κίνητρο, αλλά κυρίως η ανάγκη να νιώσει ελεύθερος και ασφαλής. Μιλάει για το πόσο διαφορετική είναι η ζωή στην Πορτογαλία και πόσο του λείπουν οι φίλοι και η οικογένειά του, αλλά ταυτόχρονα δεν μετανιώνει που έγινε μετανάστης- αισθάνεται ενσωματωμένος, ελεύθερος και ευτυχισμένος.



## ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Μάρκο είναι ένας νεαρός Βραζιλιάνος που μετακόμισε στην Πορτογαλία επειδή έλαβε μια προσφορά εργασίας που του φάνηκε πολύ ενδιαφέρουσα. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ να μεταναστεύσει, δεν σκέφτηκε να εγκαταλείψει τη χώρα του, αλλά εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία και ήρθε στην Ευρώπη για να ανακαλύψει μια νέα χώρα και μια νέα κουλτούρα με όλες τις συνέπειες που αυτή συνεπάγεται.

Ο Μάρκο είναι 27 ετών και κατάγεται από τη Βραζιλία. Είχε μια ευτυχισμένη, φυσιολογική παιδική και εφηβική ηλικία. Έζησε στη Βραζιλία όλη του τη ζωή, μέχρι που μια μέρα αποφάσισε να εγκαταλείψει την ομορφιά της υπέροχης πόλης του Σάο Πάολο και να μετακομίσει σε μια εντελώς νέα χώρα. Έλαβε μια προσφορά εργασίας για να εργαστεί στην ανάπτυξη λογισμικού και αποφάσισε να αγκαλιάσει την ευκαιρία. Ήρθε στην Πορτογαλία. Πίσω του άφησε τη χώρα του, την οικογένειά του, τους φίλους του, την κουλτούρα του και ό,τι του ήταν οικείο. Εξηγεί ότι ήταν πολύ τυχερός στην επαγγελματική του ζωή, αλλά σίγουρα δεν ήταν μόνο τύχη- ήταν επίσης ικανός και αφοσιωμένος. Δεσμεύτηκε να ολοκληρώσει τις σπουδές του και άρχισε να εργάζεται το 2015, στον τομέα των νέων τεχνολογιών, πάντα σε μεγάλες εταιρείες, στη Βραζιλία. Λέει ότι η ζωή του ήταν αρκετά άνετη, διότι είχε μια οικογένεια που τον συνόδευε πάντα, μια καλή δουλειά, ένα ωραίο σπίτι, ήταν υγιής και είχε μια ομάδα φίλων που συναντούσε τακτικά και στους οποίους μπορούσε να βασίζεται σε στιγμές ανάγκης. Ωστόσο, άρχισε να αισθάνεται ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι κάτι του έλειπε. Δεν μπορούσε ούτε ο ίδιος να το εξηγήσει. Ήταν ένα αίσθημα ανησυχίας. Απλώς ήξερε ότι η ζωή του δεν ήταν πλέον αρκετή και είχε αρχίσει να αισθάνεται λίγο δυστυχισμένος. Ήθελε κάτι περισσότερο, κάτι διαφορετικό. Αναφέρει επίσης έναν πάντα επαρκή λόγο για να σκεφτεί να εγκαταλείψει τη χώρα του: την ανασφάλεια της ζωής σε μια πόλη του μεγέθους του Σάο Πάολο και το εξαιρετικά υψηλό επίπεδο βίας.

Δεν μπορεί να περπατήσει άνετα στο δρόμο με το φόβο μήπως τον ληστέψουν ή, ακόμη χειρότερα, τον πυροβολήσουν ή ακόμη και τον σκοτώσουν- δεν μπορεί να φύγει από το σπίτι ή τη δουλειά του χωρίς να σκέφτεται αν θα φτάσει στον προορισμό του ασφαλής και καλά, επίσης ανησυχεί συνεχώς για την ασφάλεια της οικογένειας και των φίλων του.

Του προσφέρθηκε μια θέση εργασίας στην ανάπτυξη λογισμικού και αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία. Ήρθε στην Πορτογαλία. Πίσω του άφησε τη χώρα του, την οικογένειά του, τους φίλους του, την κουλτούρα του και ό,τι του ήταν οικείο.

Εξηγεί ότι ήταν πολύ τυχερός στην επαγγελματική του ζωή, αλλά σίγουρα δεν ήταν μόνο τύχη- ήταν επίσης ικανός και αφοσιωμένος. Δεσμεύτηκε να ολοκληρώσει τις σπουδές του και άρχισε να εργάζεται το 2015, στον τομέα των νέων τεχνολογιών, πάντα σε μεγάλες εταιρείες, στη Βραζιλία. Λέει ότι η ζωή του ήταν αρκετά άνετη, διότι είχε μια οικογένεια που τον συνόδευε πάντα, μια καλή δουλειά, ένα ωραίο σπίτι, ήταν υγιής και είχε μια ομάδα φίλων που συναντούσε τακτικά και στους οποίους μπορούσε να βασίζεται σε στιγμές ανάγκης. Ωστόσο, άρχισε να αισθάνεται ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι κάτι του έλειπε. Δεν μπορούσε ούτε ο ίδιος να το εξηγήσει. Ήταν ένα αίσθημα ανησυχίας.

Απλά ήξερε ότι η ζωή του δεν ήταν πλέον αρκετή και είχε αρχίσει να αισθάνεται λίγο δυστυχισμένος.

Ήθελε κάτι περισσότερο, κάτι διαφορετικό. Αναφέρει επίσης έναν μόνιμο λόγο για τον οποίο σκέφτεται να εγκαταλείψει τη χώρα του: την ανασφάλεια της ζωής σε μια πόλη του μεγέθους του Σάο Πάολο και το εξαιρετικά υψηλό επίπεδο βίας. Δεν μπορούσε να περπατήσει άνετα στο δρόμο με το φόβο μήπως τον ληστέψουν ή, ακόμη χειρότερα, τον πυροβολήσουν ή ακόμη και τον σκοτώσουν- δεν μπορούσε να φύγει από το σπίτι ή τη δουλειά του χωρίς να σκέφτεται αν θα φτάσει στον προορισμό του ασφαλής και καλά, επίσης ανησυχούσε συνεχώς για την ασφάλεια της οικογένειας και των φίλων του. Όλες αυτές οι σκέψεις αποτελούσαν τεράστια πηγή ανησυχίας και άγχους, συναισθήματα που τον εμπόδιζαν να απολαύσει τις καλές στιγμές. Όλα αυτά τον έκαναν να αισθάνεται τις περισσότερες ημέρες συγκλονισμένος, απογοητευμένος, ανήσυχος, λυπημένος και κακόκεφος. Ήταν κουρασμένος, πολύ κουρασμένος. Ήθελε να νιώθει ελεύθερος και ασφαλής και, σίγουρα, το Σάο Πάολο δεν ήταν το ιδανικό μέρος για να έχει τη ζωή που ονειρευόταν. Μέχρι τότε δεν είχε σκεφτεί ποτέ σοβαρά να εγκαταλείψει τη χώρα του.

Όπως αμέτρητοι άλλοι, ο Μάρκο διατηρούσε προφίλ στο LinkedIn, μελετώντας τακτικά τις καταχωρίσεις θέσεων εργασίας στην πλατφόρμα σε αναζήτηση νέων επαγγελματικών ευκαιριών. Έχοντας επίγνωση των δυνατοτήτων για μια πολλά υποσχόμενη θέση στον τομέα του, το στέρεο ακαδημαϊκό του υπόβαθρο και η προηγούμενη εμπειρία του σε αξιόπιστες εταιρείες ενίσχυαν την αυτοπεποίθησή του.



Το 2022, η υπομονή του απέδωσε καρπούς, όταν στα εισερχόμενά του έφτασαν αρκετές δελεαστικές προσφορές εργασίας από εταιρείες τεχνολογίας στην Πορτογαλία.

Καθώς οι επιλογές ήταν άφθονες, ο Μάρκο αντιμετώπισε το αξιοζήλευτο καθήκον να επιλέξει την πιο ελκυστική ευκαιρία - μια ευκαιρία που δεν προσέφερε μόνο μια ικανοποιητική επαγγελματική πρόκληση αλλά και ευνοϊκές συνθήκες. Η απόφαση αυτή σηματοδότησε την είσοδό του στην Ευρώπη. Παρά το συναισθηματικό βάρος της εγκατάλειψης αγαπημένων δεσμών στη Βραζιλία, συμπεριλαμβανομένων των γονέων του, ο Μάρκο αισθάνθηκε υποχρεωμένος να ακολουθήσει ένα νέο κεφάλαιο. Κουρασμένος από την αναταραχή και αναζητώντας μια νέα αρχή, λαχταρούσε εμπλουτιστικές εμπειρίες και μια ανανεωμένη αίσθηση του σκοπού.

Η Πορτογαλία, με τη γοητεία της ανακάλυψης και την κοινή της γλώσσα με τη Βραζιλία, αναδείχθηκε ως ο ιδανικός προορισμός. Η ιστορική σύνδεση μεταξύ των δύο χωρών ενίσχυσε περαιτέρω την αποφασιστικότητά του. Στο πλαίσιο αυτής της συναισθηματικής και πολιτιστικής συνέργειας, το κάποτε μακρινό όνειρο του Μάρκο έγινε γρήγορα πραγματικότητα.

Και έτσι ξεκίνησε το ταξίδι του Μάρκο στην Πορτογαλία, εξοπλισμένος με τη σπάνια βεβαιότητα μιας θέσης εργασίας, μιας έγκυρης σύμβασης εργασίας και μιας βίζας - ένα προνόμιο που συχνά είναι άπιαστο για την πλειονότητα των μεταναστών που φτάνουν στη χώρα. Αυτή η διαφορά, όπως τονίζει ο Μάρκο, επηρεάζει βαθιά διάφορες πτυχές της ζωής, επεκτεινόμενη πέρα από τα πεδία της πρακτικής και της διοίκησης στην κοινωνική σφαίρα.

Παρακάμπτοντας το επίπονο έργο της ταυτόχρονης εξασφάλισης εργασίας και της πλοήγησης στη διαδικασία νομιμοποίησης, ο Μάρκο βρέθηκε από την αρχή στη μέση του δρόμου προς την ένταξη - ένα κρίσιμο πλεονέκτημα.

Όπως σκέφτεται ο Μάρκο, αυτή η διάκριση διακρίνει ανάμεσα σε ένα ελπιδοφόρο ξεκίνημα και μια δύσκολη μάχη, και τον γλιτώνει από το να δεχτεί επισφαλείς, χαμηλόμισθες θέσεις εργασίας που προέκυψαν από ανάγκη. Συμπάσχει με όσους παλεύουν με την απελπισία του να βρίσκονται μακριά από την πατρίδα τους εν μέσω προκλήσεων και διακρίσεων. Ενώ ο ίδιος προσωπικά δεν έχει βιώσει τέτοιες δυσκολίες, αναγνωρίζει τις διάχυτες αφηγήσεις μεταξύ των συμπατριωτών του.

Φτάνοντας σε μια ξένη χώρα, ο Μάρκο βρέθηκε να περιηγείται σε αχαρτογράφητο έδαφος. Παρά την προσδοκία του, οι γνώσεις του για την Πορτογαλία περιορίζονταν σε σποραδικά ανέκδοτα - ορισμένα εξιστορούσαν τα θαύματα της χώρας και των ανθρώπων της, ενώ άλλα περιέγραφαν ιστορίες διακρίσεων και ξενοφοβίας. Οι ποικίλες εμπειρίες των συμπολιτών μεταναστών υπογράμμιζαν την πολυπλοκότητα της αφομοίωσης και τη σκληρή πραγματικότητα της κοινωνικής ένταξης.

Καθώς αφηγείται τους δικούς του αγώνες, ο Μάρκο αναγνωρίζει την εγγενή μοναξιά και αναγνωρίζει τη συγκριτική ευκολία του ταξιδιού του. Ωστόσο, δεν αποσιωπά τις ατέλειες της υιοθετημένης πατρίδας του. Η Πορτογαλία, όπως και κάθε άλλη χώρα, έχει τις προκλήσεις της, οι οποίες επιδεινώνονται για τους μετανάστες.

Η κυριότερη από αυτές είναι ο αγώνας για την εξασφάλιση στέγης, με τις υπέρογκες τιμές να ξεπερνούν συχνά τους μισθούς, ειδικά σε αστικά κέντρα όπως η Λισαβόνα.

Ο Marco ρίχνει φως στην απροθυμία των Πορτογάλων ιδιοκτητών να νοικιάσουν σε μετανάστες, επικαλούμενοι αβάσιμους φόβους για ζημιές στην περιουσία. Τέτοιες προκαταλήψεις υπογραμμίζουν τις διακρίσεις που αντιμετωπίζουν οι αλλοδαποί, κάνοντας την αφομοίωση ακόμη πιο δύσκολη. Ωστόσο, ο Μάρκο προσδιορίζει τον γραφειοκρατικό λαβύρινθο των πορτογαλικών αρχών, ιδίως της Υπηρεσίας Αλλοδαπών και Συνόρων, ως το πιο τρομερό εμπόδιο για την ένταξη. Η έλλειψη υποστήριξης, σαφούς καθοδήγησης και οι παρατεταμένοι χρόνοι αναμονής επιδεινώνουν τη δοκιμασία της ζωής των μεταναστών. Παρά τα εμπόδια αυτά, η αποφασιστικότητα του Μάρκο παραμένει ακλόνητη. Αναγνωρίζει το υψηλό κόστος διαβίωσης και την απογοήτευση από τη γραφειοκρατική αναποτελεσματικότητα, αλλά παραμένει ακλόνητος στη δέσμευσή του για τη νέα του ζωή. Η ευγνωμοσύνη του πηγάζει όχι μόνο από τις προσωπικές του ελευθερίες αλλά και από την αίσθηση ασφάλειας που του ήταν άγνωστη στο παρελθόν.

Αφηγούμενος το ταξίδι του, ο Μάρκο υπογραμμίζει τον ανεκτίμητο ρόλο των ενώσεων υποστήριξης μεταναστών, που παρέχουν καθοδήγηση και συντροφικότητα στην πλοήγηση στη ζωή σε μια ξένη χώρα. Ενώ το δικό του ταξίδι ήταν σχετικά ομαλό, παραμένει γνώστης των αγώνων που αντιμετωπίζουν πολλοί, βρίσκοντας παρηγοριά στη νέα ελευθερία και την ευτυχία που προσφέρει η Πορτογαλία.

Στα μάτια του Μάρκο, οι θυσίες αντισταθμίζονται από την απaráμιλλη αίσθηση ασφάλειας και ελευθερίας - μια επιβεβαίωση της απόφασής του να ξεκινήσει αυτό το μεταμορφωτικό ταξίδι. Ο άλλος σημαντικός λόγος είναι οι άνθρωποι στην Πορτογαλία. Μέχρι στιγμής, δεν έχει κανέναν λόγο να παραπονεθεί σχετικά με καταστάσεις διακρίσεων- αισθανόταν πάντα καλά δεκτός- αισθάνεται ότι ανήκει εδώ- δεν αισθάνεται ξένος ανάμεσα στους Πορτογάλους, σύμφωνα με τα λεγόμενά του.

Παρά το γεγονός ότι αισθάνεται ικανοποιημένος και καλά ενσωματωμένος, η αναπόληση των πρώτων ημερών δεν παραλείπει ποτέ να προκαλεί γέλιο στα χείλη του Μάρκο. Ο Μάρκο μιλάει καλά πορτογαλικά, ένα σημαντικό πλεονέκτημα που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διαδικασία λήψης αποφάσεων- ο Μάρκο προβληματίζεται για τη σημασία της γλωσσικής επάρκειας. Στη Βραζιλία, το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα συχνά παραμελεί την εκπαίδευση σε ξένες γλώσσες, αφήνοντας την πλειοψηφία των Βραζιλιάνων μονόγλωσσους στα πορτογαλικά. Η απουσία ευκαιριών εκμάθησης γλωσσών όπως τα αγγλικά καθιστά την Πορτογαλία προφανή επιλογή για πολλούς Βραζιλιάνους μετανάστες. Η κοινή γλώσσα διευκολύνει την ομαλότερη μετάβαση, εξαλείφοντας ένα εμπόδιο στην εμπειρία των μεταναστών. Με τη γνώση της πορτογαλικής γλώσσας, οι ευκαιρίες απασχόλησης γίνονται πιο προσιτές, δίνοντας πλεονέκτημα έναντι των μη πορτογαλόφωνων μεταναστών.

Και ο Μάρκο συνεχίζει να θυμάται, ανάμεσα στα γέλια, πως στην αρχή, όταν έφτασε στην Πορτογαλία, δεν καταλάβαινε πολλά από τα πράγματα που του έλεγαν οι άνθρωποι.



Αυτό τον εξέπληξε, τον μπέρδεψε κάπως, τον συγκλόνισε, και τώρα, όταν μιλάει γι' αυτό, νιώθει κάποια νοσταλγία για εκείνες τις πρώτες εποχές και για τους ανθρώπους που συνάντησε όταν έφτασε. Πόσο νέα και εκπληκτικά ήταν όλα. Θυμάται πώς τους ζητούσε να μιλούν πιο αργά, να το επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά μέχρι να καταλάβει τελικά τι του έλεγαν. "Πώς είναι δυνατόν", σκεφτόταν τότε, "να μιλάμε την ίδια γλώσσα και εγώ να μην μπορώ να καταλάβω τι μου λένε;". Αλλά με την πάροδο του χρόνου, με ψυχραιμία και επιμονή και με τη βοήθεια φιλικών ανθρώπων που γνώρισε, προσαρμόστηκε- ξεπέρασε αυτό το εμπόδιο και, σήμερα, καταλαβαίνει πολύ καλά την πορτογαλική γλώσσα, λέει με κάποια ειρωνεία.

Ο Μάρκος επανέλαβε αρκετές φορές κατά τη διάρκεια της συνέντευξης ότι η ιστορία του δεν είναι μάλλον η τυπική ιστορία ενός Βραζιλιάνου μετανάστη που έρχεται στην Πορτογαλία. Γνωρίζει ότι η εμπειρία του είναι λίγο διαφορετική, επειδή ήρθε με ένα καλά καθορισμένο σχέδιο και την ασφάλεια μιας σύμβασης εργασίας με την ασφάλεια της υποστήριξης από την εταιρεία στην οποία ήρθε να εργαστεί και, στην πραγματικότητα, στην οποία συνεχίζει να εργάζεται.

Το να έχει μια δουλειά, μια σύμβαση εργασίας που εγγυάται ιατρική περίθαλψη, μια βίζα που νομιμοποιεί την παραμονή του στη χώρα, όλα αυτά κάνουν τη διαφορά. Γνωρίζει πώς η κατάσταση δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα της πλειονότητας των μεταναστών που βρίσκονται στην Πορτογαλία. Και τι γίνεται με το μέλλον, Μάρκο; Ποια είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον;

Αυτές είναι ερωτήσεις που ο Μάρκο κάνει συχνά στον εαυτό του- όχι επειδή δεν ξέρει την απάντηση, αλλά επειδή είναι ένα δομημένο άτομο, σύμφωνα με τον ίδιο, που του αρέσει να σκέφτεται τη ζωή του. Του αρέσει να κάνει σχέδια. Έχει όνειρα, προσδοκίες. Πάνω απ' όλα του αρέσει να ζει. Παθιάζεται με τη ζωή, αλλά μια ζωή με ποιότητα, χωρίς φόβο, μια ζωή γεμάτη ελευθερία και ευτυχία.

Λέει ότι δεν ξέρει τι του επιφυλάσσει το μέλλον, κανείς δεν ξέρει, αλλά ξέρει τι θέλει και τι δεν θέλει, τι του αρέσει και τι δεν του αρέσει, τι τον κάνει ευτυχισμένο και τι τον στεναχωρεί.

Λέει ότι δεν ξέρει τι του επιφυλάσσει το μέλλον, κανείς δεν το ξέρει, αλλά ξέρει τι θέλει και τι δεν θέλει, τι του αρέσει και τι δεν του αρέσει, τι τον κάνει ευτυχισμένο και τι τον στεναχωρεί. Και η επιστροφή στη Βραζιλία για να ζήσει δεν είναι μέρος των σχεδίων του. Δεν είναι ότι δεν αγαπάει τη χώρα του, το αντίθετο μάλιστα, έχει τους αγαπημένους του γονείς στη χώρα όπου γεννήθηκε, έχει την οικογένειά του και τους φίλους του. Αλλά εδώ στην Πορτογαλία, ο Μάρκο απολαμβάνει τη ζωή του. Αισθάνεται ότι προσφέρει κάτι στην κοινωνία κάθε μέρα. Αισθάνεται ότι έχει τη θέση του εδώ, ότι ανήκει εδώ.

Πάνω απ' όλα, έχει την ελευθερία που πάντα ονειρευόταν όταν ζούσε στη Βραζιλία.

Αυτή η ελευθερία είναι να μπορεί να σηκώνεται νωρίς το πρωί και να τρέχει στους δρόμους της πόλης ή σε ένα πάρκο, χωρίς να φοβάται μήπως τον πυροβολήσουν- είναι η ελευθερία να περπατάει στην παραλία χωρίς να φοβάται μήπως τον ληστέψουν- είναι η ελευθερία να βρίσκεται σε οποιαδήποτε βεράντα στο τέλος της ημέρας, απολαμβάνοντας ένα κρύο ποτό, ξεκούραστος, χαλαρός, απολαμβάνοντας απλώς τη στιγμή. Όσο για το μέλλον, αυτό έρχεται κάθε μέρα, και προς το παρόν, το μέλλον του Μάρκο είναι στην Πορτογαλία, όπου αισθάνεται ευτυχισμένος.



# Klevis

**Λέξεις κλειδιά: ελπίδα, ευκαιρίες, ευτυχία, οικογένεια**

## Περίληψη

Ο Κλέβις είναι ένας άντρας μετανάστης από την Αλβανία, δεκαοκτώ ετών. Μετά από μια μακρά συζήτηση, ο Klevis μου εκμυστηρεύτηκε ότι η κύρια ανησυχία του ήταν η έλλειψη ευκαιριών που είχε ο ίδιος και άλλα παιδιά της ηλικίας του. Είπε ότι αυτή ήταν η πρωταρχική του ανησυχία. Η περιορισμένη γνώση της γλώσσας τους εμπόδιζε να επιτύχουν επιτυχία στο δημοτικό σχολείο. Παρά το γεγονός ότι ο χρόνος περνούσε γρήγορα, η νοημοσύνη του δεν ήταν ποτέ εφάμιλλη της νοημοσύνης των συνομηλίκων του.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατά συνέπεια, αναγκάστηκε να επιλέξει ένα ρεαλιστικό επάγγελμα και όχι ένα ακαδημαϊκό, προκειμένου να ικανοποιήσει τις ανάγκες του. Ο Klevis είναι ένας 18χρονος άνδρας αλβανικής καταγωγής. Για οικονομικούς και εργασιακούς λόγους, ο πατέρας του μετανάστευσε στην Ελλάδα όταν ήταν δύο ετών. Μετά από ένα χρόνο, η αδελφή του και ο ίδιος ακολούθησαν μαζί με τη μητέρα του. Τα πρώτα χρόνια στην Ελλάδα ήταν δύσκολα λόγω του γεγονότος ότι τόσο ο ίδιος όσο και η αδελφή του ήταν αρκετά νέοι. Ως αποτέλεσμα, η μητέρα τους δεν είχε άλλη επιλογή από το να μείνει στο σπίτι και να τα φροντίζει, αντί να αναζητήσει εργασία και να συμπληρώσει το εισόδημά της.

Εκείνη την εποχή, ο πατέρας του ήταν ο μόνος εργαζόμενος. Μετά την ολοκλήρωση του δημοτικού σχολείου ο ίδιος και η αδελφή του, η μητέρα του απέκτησαν σταδιακά γνώση της ελληνικής γλώσσας παρακολουθώντας απογευματινά μαθήματα στην Καρδίτσα και εργαζόμενοι ως οικονόμος σε πολλά νοικοκυριά.

Στην αρχή της ακαδημαϊκής του σταδιοδρομίας, η δίγλωσση ανατροφή του παρουσίασε μεγαλύτερες προκλήσεις από εκείνες των συνομηλίκων του. Οι γονείς του δεν ήταν πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και μιλούσαν κυρίως την αλβανική γλώσσα στο σπίτι, καθώς δεν γνώριζαν άπταιστα τα ελληνικά. Όταν χρειαζόταν υποστήριξη μετά το σχολείο, δεν ήταν σε θέση να τον βοηθήσουν με την εργασία του στο σπίτι.

Ο δάσκαλός του ενημέρωσε τους γονείς του ότι, παρά τη σημαντική πρόοδό του, μπορεί να παλεύει διαρκώς με τις μαθησιακές του δυσκολίες. Ο καθηγητής τους συμβούλευσε να συνεχίσουν τις σπουδές του, προσθέτοντας ότι, αν και θα του παρείχαν βοήθεια, δεν θα μπορούσαν να επιλύσουν τα προβλήματά του.

Τα πρώτα ακαδημαϊκά του χρόνια ήταν πιο δύσκολα από αυτά των συνομηλίκων του, λόγω του γεγονότος ότι μεγάλωσε σε δίγλωσσο νοικοκυριό. Έχοντας μεγαλώσει σε ένα νοικοκυριό με δύο διαφορετικές γλώσσες και με γονείς που δεν ήταν σε θέση να τον βοηθήσουν ακαδημαϊκά, δυσκολευόταν να συμβαδίσει με τους συνομηλίκους του στις διάφορες τάξεις και έπρεπε να παρακολουθήσει τα μαθήματα υποστήριξης που παρείχε το σχολείο μετά το σχολείο.

Αυτό σηματοδότησε την πρώτη του συνάντηση με διακριτική μεταχείριση από τους συνομηλίκους του, καθώς ήταν ο μόνος μαθητής στην τάξη του που έπρεπε να παρακολουθήσει τη σχολική υποστηρικτική διδασκαλία. Κάθε άλλο παιδί είχε ιδιωτικό δάσκαλο στο σπίτι.

Ωστόσο, ξεπέρασε τα περισσότερα εμπόδια μέχρι που ο δάσκαλός του ενημέρωσε τους γονείς του ότι αντιμετώπιζε μαθησιακές δυσκολίες που ίσως να μην ξεπερνούσε ποτέ πλήρως.

Ο δάσκαλος τους συμβούλεψε ότι το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να συνεχίσει να μελετά και ότι, ενώ θα εφάρμοζαν τεχνικές για τη βελτίωση των ακαδημαϊκών επιδόσεων, δεν θα μπορούσε να ξεπεράσει εντελώς τις μαθησιακές του δυσκολίες. Όταν ο Κλέβις μπήκε στο γυμνάσιο, το μόνο που του παρουσιάστηκε ήταν ένας μεγαλύτερος αριθμός προκλήσεων. Του ζητήθηκε να παρακολουθήσει μαθήματα αρχαίων ελληνικών, να απομνημονεύσει την ιστορία και να συντάξει σύνθετες εργασίες σε επίσημα ελληνικά. Όλες αυτές οι δραστηριότητες ήταν δύσκολες γι' αυτόν.

Προκειμένου να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του και να μπορεί να πληρώνει τα απογευματινά μαθήματα, ο πατέρας του του πρότεινε να βρει μια απογευματινή δουλειά, βοηθώντας έναν μηχανικό αυτοκινήτων σε ένα συνεργείο αυτοκινήτων, καθώς ένα από τα πιο αγαπημένα του χόμπι ήταν να μαθαίνει πώς λειτουργούν τα αυτοκίνητα και οι μηχανές. Από μικρή ηλικία γνώριζε μέσω του πατέρα του και μέσω άλλων φίλων του πώς να δουλεύει με αυτοκίνητα, οπότε αυτή η ευκαιρία ήταν εξαιρετική γι' αυτόν.

Ο Κλέβις, όταν τελείωσε το γυμνάσιο, αποφάσισε να εγγραφεί σε ένα επαγγελματικό λύκειο με σκοπό να ακολουθήσει ένα πτυχίο μηχανικού αυτοκινήτων. Αυτό μπορεί να αποδοθεί στο γεγονός ότι το επάγγελμά του απέφερε οφέλη πέρα από τις αρχικές του προσδοκίες. Με την ολοκλήρωση του προγράμματος του επαγγελματικού λυκείου, θα μπορούσε να πραγματοποιήσει αμειβόμενη πρακτική άσκηση σε επιχείρηση που ειδικεύεται στον τομέα της μηχανικής αυτοκινήτων. Θα είχε την ευκαιρία να αποκτήσει τόσο τις θεωρητικές όσο και τις πρακτικές γνώσεις που είναι απαραίτητες για να γίνει επαγγελματίας στον τομέα αυτό, ενώ παράλληλα θα φοιτούσε σε σχολείο επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης. Τελικά, τα κατάφερε και σήμερα εργάζεται στο συνεργείο επισκευής αυτοκινήτων όπου ολοκλήρωσε την πρακτική του άσκηση. Ομοίως, μόλις ολοκλήρωσε την πρακτική του άσκηση. Μετά από έναν εκτενή διάλογο με τον Κλέβις, μου αποκάλυψε με ειλικρίνεια ότι το πιο τρομερό εμπόδιο που συνάντησε δεν ήταν η προκατάληψη των άλλων παιδιών, αλλά μάλλον η έλλειψη ευκαιριών για τον ίδιο και για παιδιά σαν κι αυτόν. Κατά την είσοδό τους στο δημοτικό σχολείο, δεν διέθεταν ακόμη επάρκεια στη γλώσσα, και κατά τη διάρκεια της φοίτησής του στο σχολείο, δεν ήταν σε θέση να παραμείνει στον ακαδημαϊκό ρυθμό των συνομηλίκων του. Κατά συνέπεια, αν και τα χρόνια πέρασαν γρήγορα, δεν μπόρεσε ποτέ να φτάσει τις πνευματικές ικανότητες των συνομηλίκων του. Εξαιτίας αυτού, η μόνη του επιλογή ήταν να ακολουθήσει ένα επαγγελματικό και ρεαλιστικό επάγγελμα, σε αντίθεση με τις ακαδημαϊκές αναζητήσεις.



## Stefka

**Λέξεις κλειδιά:** μετανάστευση, ρατσισμός, γλωσσικά εμπόδια

### Περίληψη

“Ήταν μια δύσκολη απόφαση, αλλά έπρεπε να το κάνω”. Η Stefka γεννήθηκε σε ένα χωριό κοντά στη Ρουμανία, στη βόρεια Βουλγαρία. Μετά την εγκατάλειψη από τον πατέρα της και τα σοβαρά προβλήματα υγείας της μητέρας της, αυτή και τα αδέρφια της μεγάλωσαν από μικρή ηλικία από τους παππούδες τους. Αντιμετώπισε ρατσισμό και μίσος επειδή ήταν μετανάστρια με λιγότερα δικαιώματα. Παρά το γεγονός ότι παντρεύτηκε έναν Έλληνα, αντιμετωπίζει διακρίσεις και ρατσισμό.





Πριν από ένα χρόνο, ζήτησε ένα δημόσιο έγγραφο που να αποδεικνύει την ελληνική κληρονομιά της. Οι αρχές αρχικά δεν της έδωσαν το έγγραφο και άρχισαν τον έλεγχο της ταυτότητας. Φιλοδοξεί να αποκτήσει ένα δεύτερο πτυχίο για να βελτιώσει τις προοπτικές εργασίας της.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Stefka γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη κοντά στα ρουμανικά σύνορα στη βόρεια Βουλγαρία. Ο πατέρας της εγκατέλειψε την ίδια, τη μητέρα της και τα αδέρφια της όταν ήταν πολύ μικρά- η μητέρα της αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας καθ' όλη τη διάρκεια της παιδικής της ηλικίας, οπότε την μεγάλωσαν κυρίως οι παππούδες και οι γιαγιάδες της. Ήταν υποχρεωμένη να αρχίσει να εργάζεται σε ηλικία δώδεκα ετών, εκτελώντας τυπικά απαιτητικά καθήκοντα που δεν ενδιέφεραν κανέναν άλλο. Γύρω στην ηλικία των δεκαέξι ετών, όταν ήταν ακόμη αρκετά νέα, αποφάσισε να μεταναστεύσει. Πήρε την απόφαση να ταξιδέψει στην Ελλάδα λόγω της βολικής προσβασιμότητας με λεωφορείο και της πρόσθετης δυνατότητας να αναχωρήσει με τα πόδια σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, όπως ανέλυσε περαιτέρω. Επίσης, η Ελλάδα ήταν η πλησιέστερη χώρα στην οποία μπορούσε να ταξιδέψει νόμιμα, δεδομένου του πόσο απλό ήταν για εκείνη να αποκτήσει τα απαραίτητα έγγραφα.

Η ίδια και άλλοι Βούλγαροι διέμεναν στη Θεσσαλονίκη για λίγους μήνες μετά την άφιξή τους στην Ελλάδα, κατά τη διάρκεια των οποίων αναζήτησε εργασία.

Καθώς πλησίαζε η άνοιξη, τους προσφέρθηκε αγροτική εργασία στα Τρίκαλα, εκτελώντας διάφορες εργασίες σε χωράφια και αμπελώνες. Παρά την περιορισμένη γνώση της ελληνικής γλώσσας, αποφάσισαν να μετακομίσουν στα Τρίκαλα. Έμειναν εκεί για πάνω από τρία συναπτά έτη. Απέκτησαν επάρκεια στην ελληνική γλώσσα μέσα από την αλληλεπίδραση με τους κατοίκους της περιοχής και τον διευθυντή τους.

Κατόπιν αυτού πήρε την απόφαση να αποκτήσει πιστοποιητικό ελληνομάθειας μέσω της ANKA, μιας τοπικής οργάνωσης που υποστηρίζει ενεργά την ένταξη των μεταναστών και των προσφύγων και εργάζεται με αυτόν τον πληθυσμό.

Απέκτησε πιστοποιητικό ελληνικής γλώσσας πριν εγγραφεί σε επαγγελματικό λύκειο με σκοπό να ακολουθήσει καριέρα στη νοσηλευτική. Συνεχίζει να εργάζεται ως νοσοκόμα επί του παρόντος.

Στην αρχή ήταν δύσκολο να κάνει φίλους στην Ελλάδα-ωστόσο, αυτό άλλαξε μόλις κατέκτησε τη γλώσσα. Το κύριο και σημαντικότερο εμπόδιο που αντιμετώπισε ήταν η έλλειψη γλωσσικής επάρκειας.

Αντιμετώπισε ρατσισμό και μίσος, κυρίως λόγω του γεγονότος ότι ήταν μετανάστρια με λιγότερα δικαιώματα. Παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένη με Έλληνα, συνεχίζει να αντιμετωπίζει διακρίσεις και ρατσισμό σε διάφορα πλαίσια.



Πριν από ένα χρόνο, ζήτησε σε μια δημόσια υπηρεσία ένα έγγραφο που θα πιστοποιούσε την ελληνική της καταγωγή. Αρχικά, οι αρχές αρνήθηκαν να της παράσχουν το έγγραφο και αντ' αυτού ξεκίνησαν πρωτόκολλα για να επαληθεύσουν τη νομιμότητα της ταυτότητάς της. Προχωρώντας μπροστά, φιλοδοξεί να αποκτήσει ένα δεύτερο πτυχίο για να διευρύνει τις προοπτικές της για εργασία.



# Kinan

**Λέξεις-κλειδιά:** ελπίδα, επαγγελματική ανέλιξη, ευκαιρίες, επαναπατρισμός

## Περίληψη

Η Κινάν, φοιτήτρια Ιατρικής από το Λίβανο, έφτασε στην Ελλάδα για σπουδές με υποτροφία και ζει και εργάζεται στη χώρα για πάνω από 9 χρόνια. Είναι ένα καλά μορφωμένο άτομο που φιλοδοξεί να ολοκληρώσει τις σπουδές του και να επιστρέψει στην πατρίδα του και να σταδιοδρομήσει εκεί.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Κinan είναι ένας Λιβανέζος άνδρας 29 ετών, ο οποίος φοιτά σήμερα στην Ιατρική Σχολή. Δεδομένου ότι ο πατέρας του είναι γιατρός στο Λίβανο, από νεαρή ηλικία, ο Κινάν ήταν αποφασισμένος να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο με τον πατέρα του. Ωστόσο, λόγω του υψηλού κόστους της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Λίβανο, η οικογένειά του δεν μπορούσε να αντέξει οικονομικά τα δίδακτρα. Ως εκ τούτου, καθοδηγούμενος από τη φιλοδοξία του να ακολουθήσει ιατρική καριέρα και να γνωρίσει άλλες κουλτούρες και πολιτισμούς, υπέβαλε αίτηση για υποτροφία για να πραγματοποιήσει σπουδές στην Ευρώπη, μεταναστεύοντας τελικά στην Ελλάδα σε ηλικία 20 ετών.

Ο Κιναν, είχε μια όμορφη παιδική ηλικία στην παραθαλάσσια γενέτειρά του, τη Βύβλο. Μεγάλωσε σε ένα ευχάριστο περιβάλλον, περιτριγυρισμένος από τους γονείς του και τις δύο μικρότερες αδελφές του.

Δυστυχώς, το 2006, όταν ο Κινάν ήταν 16 ετών, έζησε τη μάχη του Μπιντ Τζμπεϊλ που διήρκεσε ένα μήνα. Ήταν ένα γεγονός που σημάδεψε τη ζωή του και τον διαμόρφωσε ως άνθρωπο, συμβάλλοντας μάλιστα στην απόφασή του να μεταναστεύσει και να ακολουθήσει ανώτερες σπουδές στην Ευρώπη.

Η πρώτη του εντύπωση από την Ευρώπη ήταν αρκετά ευχάριστη. Κατά την άφιξή του τον υποδέχθηκαν μέλη της οικογένειάς του, τα οποία τον βοήθησαν να ξεπεράσει το αρχικό άγχος του να βρίσκεται μακριά από το σπίτι του. Ο Κινάν ήταν αγχωμένος και αβέβαιος για μερικές εβδομάδες λόγω του γεγονότος ότι βρισκόταν σε μια ξένη χώρα με ανθρώπους και μια μητρική γλώσσα που του ήταν ξένες. Ο αρχικός φόβος του να βρίσκεται μακριά από το σπίτι του υποχώρησε γρήγορα, καθώς άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα ελληνικής γλώσσας με συμφοιτητές του παράλληλα με τις σπουδές του, γεγονός που του επέτρεψε να αλληλεπιδράσει με άλλους. Ωστόσο, ο Κινάν δεν βίωσε ποτέ αυτό το γλωσσικό εμπόδιο, καθώς είναι ένα εξαιρετικά κοινωνικό άτομο που απολαμβάνει την αλληλεπίδραση με τους άλλους και γρήγορα δημιούργησε φιλίες στην τοπική κοινότητα. Μετά την απόκτηση του πιστοποιητικού της ελληνικής γλώσσας, ο Κινάν επέλεξε να αναζητήσει εργασία παράλληλα με τις σπουδές του για να μπορεί να συντηρεί καλύτερα τον εαυτό του.

Παρά το γεγονός ότι ήταν ένα καλά μορφωμένο άτομο που μιλούσε αραβικά, γαλλικά, αγγλικά και ελληνικά, δυσκολευόταν να βρει εργασία στην Ελλάδα. Πιστεύει ότι αυτό οφειλόταν κυρίως στην οικονομική κατάσταση της χώρας και όχι τόσο στη διαφορετική εθνικότητά του. Παρ' όλα αυτά, θεώρησε ότι σε ορισμένες περιπτώσεις, οι εταιρείες θα προτιμούσαν να προσλάβουν έναν ντόπιο.

Ο Κινάν εργάστηκε εθελοντικά για τον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό ως ιατρικός σύμβουλος και διερμηνέας, παρέχοντας ανθρωπιστική βοήθεια σε πρόσφυγες και μετανάστες που έφταναν από τη θάλασσα. Σε μια προσπάθεια να βοηθήσει όσους έχουν ανάγκη, έχει επίσης προσφέρει εθελοντική εργασία σε προσφυγικούς καταυλισμούς. Αυτό του έδωσε επίσης την ευκαιρία να αποκτήσει πρακτική εμπειρία στον τομέα των σπουδών του. Οι πρακτικές του γνώσεις και δεξιότητες στον τομέα των υπηρεσιών του επέτρεψαν να εξασφαλίσει εργασία- επί του παρόντος ολοκληρώνει τις προπτυχιακές του σπουδές και εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας διερμηνέας.

Όταν ρωτήθηκε για τυχόν εμπόδια ή προκλήσεις που μπορεί να αντιμετώπισε κατά την ένταξή του στη νέα κοινωνία, ισχυρίστηκε ότι δεν συνάντησε ποτέ κανένα, εκτός από τη νοσταλγία για το σπίτι. Σε στιγμές ανάγκης, λάμβανε βοήθεια από τον κύκλο των Ελλήνων φίλων του, οι οποίοι ήταν πάντα πολύ ευγενικοί και πρόθυμοι να τον βοηθήσουν με κάθε δυνατό τρόπο.



Agência Nacional  
Erasmus+ Juventude/Desporto  
Corpo Europeu de Solidariedade



Co-funded by  
the European Union



Κοιτάζοντας πίσω στη ζωή του στην Ελλάδα, ο Κινάν δήλωσε ότι δεν ήταν παράξενο γι' αυτόν, καθώς κατάγεται από μια μεσογειακή χώρα όπου η κουζίνα και η κουλτούρα είναι συγκρίσιμες. Σε γενικές γραμμές, οι άνθρωποι της Ευρώπης τον υποδέχτηκαν με φιλικότητα και η εμπειρία του μπορεί να χαρακτηριστεί πολύ θετική. Παρόλο που δεν αντιμετώπισε σημαντικές προκλήσεις, η φιλοδοξία του για το μέλλον περιλαμβάνει την ολοκλήρωση των προπτυχιακών του σπουδών και την απόκτηση της ειδικότητάς του στην Ωτορινολαρυγγολογία. Τέλος, ελπίζει ότι μετά την αποφοίτησή του από το Ιατρικό Πανεπιστήμιο και την απόκτηση κλινικής εμπειρίας, θα μπορέσει να επιστρέψει στην πατρίδα του και να εργαστεί εκεί, ώστε να είναι πιο κοντά στην οικογένειά του.



# AURORA

**Λέξεις κλειδιά: ανοχή, διαφορετικοί πολιτισμοί, κοινωνική συνοχή, διεθνής συνεργασία**

## Περίληψη

"Αρχικά επέλεξα να έρθω στην Τυνησία για εργασία. Ήταν αναμφισβήτητα μια πρόκληση- αντιμετώπισα τα γλωσσικά εμπόδια και το να είμαι γυναίκα σε αυτόν τον νέο κόσμο αποτελούσε σημαντική πρόκληση. Ωστόσο, καθώς επέμενα, έμαθα από τους Τυνησίους συναδέλφους μου, ξεπέρασα αμέτρητες προκλήσεις και, στο τέλος, ανακάλυψα ότι ήταν η καλύτερη και πιο δυναμική εμπειρία της ζωής μου."

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Το 2019 και σε ηλικία 28 ετών, η Aurora, μια νεαρή Ιταλίδα, ξεκίνησε ένα ταξίδι στην Τυνησία, μια χώρα που διαφέρει σημαντικά από τη δική της. Ποια είναι η αποστολή της; Να εργαστεί και να κάνει όνομα στον τομέα της διεθνούς συνεργασίας και της ανάπτυξης. Ήταν αποφασισμένη να συμβάλει εποικοδομητικά στη χώρα υποδοχής της, οπλισμένη με πτυχίο διπλωματικής επιστήμης και μεταπτυχιακό στα ανθρώπινα δικαιώματα και την πολυεπίπεδη διακυβέρνηση.

Η Aurora, μανιώδης αναγνώστρια και παθιασμένη λάτρης της γιόγκα, ταξίδεψε στην Τυνησία, μια χώρα με άγνωστες γλώσσες και πολιτισμούς.



Οι ψηφιακές δεξιότητες της κυμαίνονταν από χαμηλές έως μέτριες-χαμηλές, αναδεικνύοντας τις προκλήσεις που αντιμετώπιζε σε μια κοινωνία όπου η πρόσβαση σε πληροφορίες για τους μετανάστες ήταν περιορισμένη και η τοπική κοινότητα γενικά δεν είχε επίγνωση των αναγκών των μεταναστών.

Τόνισε την ανάγκη να δοθεί στους μετανάστες μια πλατφόρμα για να εκφραστούν με τα δικά τους λόγια και να παρουσιάσουν μια ακριβή εικόνα του εαυτού τους. Οι κύριες τεχνικές ενσωμάτωσης που εφάρμοσε περιλάμβαναν το να γίνεις πιο κοινωνικός, ανοιχτόμυαλος και πρόθυμος να εκτιμήσεις άλλες νοοτροπίες. Όμως η πορεία δεν ήταν χωρίς εμπόδια. Η επικοινωνία με την τοπική κοινότητα ήταν αρχικά δύσκολη λόγω των γλωσσικών εμποδίων. Η Aurora, όπως και πολλοί άλλοι μετανάστες, πάλεψε με το να είναι μια γυναίκα σε μια κουλτούρα διαφορετική από τη δική της. Αυτό οδήγησε σε περιπτώσεις σεξουαλικής παρενόχλησης και εκφοβισμού, καθώς περιπλανιόταν στο άγνωστο έδαφος των ενδυματολογικών κανόνων και των κοινωνικών προτύπων.

Η Aurora αντιμετώπισε εξίσου απαιτητικές προκλήσεις. Κατά την άφιξή της στην Τυνησία, δεν είχε προηγούμενη επαγγελματική εμπειρία και έπρεπε να προσαρμοστεί στους Τυνησίους συναδέλφους της, στις εργασιακές τους προσεγγίσεις και στο περίπλοκο νομικό πλαίσιο της χώρας.

Σκεπτόμενη την εμπειρία της, η Aurora δήλωσε ηχηρά: "Η εμπειρία μου ήταν καταπληκτική από κάθε άποψη- για την προσωπική και επαγγελματική μου ανάπτυξη, ήταν η πιο σημαντική εμπειρία της ζωής μου".

Τα λόγια της μετέφεραν ένα μήνυμα ενδυνάμωσης και προσωπικής ανάπτυξης, μια απόδειξη του ταξιδιού της ανθεκτικότητας και της μάθησης. Η συμμετοχή της σε διάφορα έργα ενδυνάμωσε κοινωνικές οργανώσεις, ΜΚΟ και τοπικές αρχές. Μέσω της αφοσίωσής της, η Aurora διέδωσε την ευαισθητοποίηση και τις κοινές αξίες, συμβάλλοντας στη βελτίωση της κοινωνίας υποδοχής της. Εξέφρασε μάλιστα την ευχή να ξεκινήσει ο αδελφός της μια παρόμοια πορεία.

Ωστόσο, αναγνώρισε ότι δεν θα έβρισκε ο καθένας το ίδιο ταξίδι κατάλληλο. Τα χαοτικά μέσα μεταφοράς και οι όχι και τόσο ιδανικές συνθήκες διαβίωσης της Τυνησίας μπορεί να μην αρέσουν σε όλους, ιδίως σε όσους δεν είναι τόσο νέοι ή δραστήριοι.

Όταν ρωτήθηκε σχετικά με τις ελπίδες της για την Τυνησία, η Aurora τόνισε την ανάγκη για κοινωνική συνοχή. Πίστευε ότι η ενίσχυση της επικοινωνίας μεταξύ των τυνησιακών κοινοτήτων και των κοινοτήτων των μεταναστών και των προσφύγων ήταν ζωτικής σημασίας για την κατανόηση των αγώνων τους και την προώθηση της ανεκτικότητας. Αναφέρθηκε στα γεγονότα του Ιουλίου 2023 στο Σφαξ, τα οποία αποκάλυψαν στιγμές ρατσισμού και μισαλλοδοξίας. Για την καταπολέμηση αυτών των ζητημάτων, υπογράμμισε τη σημασία του να έχουν οι μετανάστες τη δική τους πλατφόρμα, ένα κανάλι για να εκφράζουν τις απόψεις τους, το οποίο θα μετριάσει τον κίνδυνο χειραγώγησης από τα μέσα ενημέρωσης και θα αυξήσει την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν.



## Zaid

**Λέξεις κλειδιά: σχολική επιτυχία, οικονομικές δυσκολίες, χαμένα όνειρα, νέα όνειρα**

### Περίληψη

"Αρχικά έφτασα με υποτροφία, αλλά σύντομα συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν αρκετή. Η οικογένειά μου έπρεπε να μου στέλνει χρήματα για να στηρίξει τη διαμονή μου. Οι γλωσσικοί φραγμοί στο πανεπιστήμιο με εξέπληξαν - τα πάντα ήταν στα γαλλικά, μια γλώσσα που δεν γνώριζα καθόλου. Αναζητώντας μια δουλειά για να βοηθήσω την οικογένειά μου, έστρεψα την προσοχή μου σε έναν τομέα με λιγότερες ώρες σπουδών. Μπροστά στις προκλήσεις, πέρασαν από το μυαλό μου σκέψεις για παράνομη μετανάστευση στην Ευρώπη.



Όμως μια μέρα, στο μετρό, είδα κάποιον να πουλάει φαγητό στους δρόμους από ένα παράθυρο. Μου ήρθε μια ιδέα, ένας τρόπος να αξιοποιήσω τις μαγειρικές μου ικανότητες και να φέρω ένα κομμάτι της πατρίδας μου στην Tunησία”.

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Ζάιντ, ένας 26χρονος νέος από την Παλαιστίνη, ήταν απόφοιτος λυκείου που κέρδισε υποτροφία για σπουδές στο πλοίο λόγω των εξαιρετικών επιδόσεών του στις εξετάσεις απολυτηρίου, καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση μεταξύ της γενιάς του. Όταν έφτασε στην Tunησία, αντιμετώπισε οικονομικές δυσκολίες, καθώς η υποτροφία που του δόθηκε δεν επαρκούσε για να καλύψει τα έξοδα διαβίωσής του.

Το ταξίδι του στην Tunησία παρουσίασε αρκετές προκλήσεις. Προερχόμενος από τη Γάζα, η οποία δεν διέθετε αεροδρόμιο, ο Zaid έπρεπε να περάσει από την Αίγυπτο μέσω του συνοριακού περάσματος της Ράφα. Η διαδρομή αυτή παρεμποδίζονταν συχνά για πολιτικούς λόγους, με αποτέλεσμα να χάσει ένα χρόνο στην εκμάθηση της γλώσσας. Όταν τελικά έφτασε στην Tunησία, ακολούθησε ένα δίμηνο ταχύρρυθμο μάθημα για να μάθει τη γλώσσα.

Η αρχική φιλοδοξία του Zaid ήταν να γίνει κτηνίατρος, ένας τομέας που δεν ήταν διαθέσιμος στη Γάζα. Ωστόσο, ανακάλυψε ότι στην Tunησία, η εισαγωγή στην κτηνιατρική σχολή απαιτούσε να περάσει από προπαρασκευαστικό σχολείο, που περιελάμβανε απαιτητικά μαθήματα στα γαλλικά, μια γλώσσα που δεν εξασκούσε.

Καθώς η οικονομική υποστήριξη από την οικογένειά του άρχισε να τον επιβαρύνει, ο Zaid αποφάσισε να στραφεί σε έναν τομέα με μικρότερο ωράριο και αναζήτησε εργασία για να συντηρηθεί. Μετά από τρία χρόνια, αποφοίτησε από τη βιολογία και πέρασε τις εθνικές κτηνιατρικές εξετάσεις. Αν και έγινε δεκτός, ένιωσε ότι ήταν πολύ αργά, λαμβάνοντας υπόψη την οικονομική υποστήριξη που του παρείχε η οικογένειά του για χρόνια. Η επανέναρξη της εκπαιδευτικής του διαδρομής ήταν ανέφικτη, καθώς η μητέρα του τον παρότρυνε να επιστρέψει στη Γάζα και να αναζητήσει εργασία, επιλογή που αρνήθηκε λόγω του πολέμου και των διαρθρωτικών περιορισμών στη Γάζα. Αντιμέτωπος με περιορισμένες ευκαιρίες, ανέλαβε διάφορες δουλειές για να συντηρήσει τη μικρή του οικογένεια, καθώς παντρεύτηκε μια Τυνήσια, χρησιμοποιώντας τα χρήματα της υποτροφίας τους για να χρηματοδοτήσει το γάμο τους. Παρά τις φιλοδοξίες του, ο Zaid αντιμετώπισε την εκμετάλλευση από διάφορους εργοδότες που του παρακρατούσαν τους μισθούς, με αποτέλεσμα να αισθάνεται αβοήθητος.

Στην προσπάθειά του για μια καλύτερη ζωή, ο Ζέιντ σκέφτηκε την παράνομη μετανάστευση στην Ευρώπη. Ενώ συζητούσε αυτή την ιδέα με τη σύζυγό του κατά τη διάρκεια μιας διαδρομής με το μετρό, παρατήρησαν έναν άνδρα που πουλούσε τρόφιμα στο δρόμο. Ο Zaid σκέφτηκε το παραδοσιακό παλαιστινιακό πιάτο "kunafa". Ενθαρρυμένος από τη σύζυγό του και με την υποστήριξή της, ξεκίνησε τη μικρή του επιχείρηση μαγειρικής στο δρόμο.

Ωστόσο, αυτός ο δρόμος δεν ήταν καθόλου εύκολος, καθώς ο Zaid αντιμετώπισε πολλά εμπόδια, συμπεριλαμβανομένων των διακρίσεων από τα τοπικά καταστήματα και της παρενόχλησης από τους ταραξίες του δρόμου που τον ανάγκασαν να φύγει.

Η πλοήγηση στα γραφειοκρατικά εμπόδια για την απόκτηση των απαραίτητων νομικών εγγράφων και της κάρτας παραμονής αποδείχθηκε τρομακτική πρόκληση στην Τυνησία, ο Zaid ήταν απελπισμένος, ιδίως όταν αντιμετώπιζε οικονομική ύφεση και φυλετικές προκαταλήψεις.

Σήμερα, από άνεργος νεαρός, ο Zaid έχει μετατραπεί σε εργοδότη που παρέχει θέσεις εργασίας σε επτά άτομα. Τα όνειρά του εκτείνονται πέρα από το να έχει το δικό του κατάστημα και να κατακτήσει τις γραφειοκρατικές προκλήσεις. Ο Zaid οραματίζεται τη διεθνή επιτυχία, όπου θα μπορεί να εγκαταλείψει την Τυνησία, να διευθύνει την επιχείρησή του σε πολλές χώρες, αφήνοντας παράλληλα ένα μόνιμο αντίκτυπο στον κόσμο.

Παρά την επιτυχία και την αναγνώριση που πέτυχε, διαπίστωσε ότι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης συχνά επικεντρώνονται αποκλειστικά στα επιτεύγματά του, παραμελώντας τις πολυάριθμες προκλήσεις που είχε ξεπεράσει.

Η συμμετοχή στη μελέτη περίπτωσης του έργου SeHeMe παρέχει στον Zaid την ευκαιρία να μοιραστεί την πλήρη διαδρομή του. Πιστεύει ότι σήμερα οι μετανάστες μπορούν επιτέλους να έχουν φωνή και εκπροσώπηση στα μέσα ενημέρωσης, επιτρέποντάς τους να επικοινωνούν και να αλληλοϋποστηρίζονται για να ξεπεράσουν τις προκλήσεις, τους κανόνες και τους νόμους της χώρας υποδοχής τους.

Τόνισε τη σημασία της ύπαρξης ενός διαδικτυακού περιοδικού "HomeAway" που θα προσφέρει στη χώρα υποδοχής μια πραγματική εικόνα της ζωής και των αγώνων των μεταναστών. Αυτό, με τη σειρά του, έχει τη δυνατότητα να διευκολύνει τη διαδικασία ένταξης και να ενισχύσει την αλληλεγγύη μεταξύ των γενεών.





Agência Nacional  
Erasmus+ Juventude/Desporto  
Corpo Europeu de Solidariedade



Co-funded by  
the European Union



# Ifemelu

**Λέξεις-κλειδιά: περιπέτεια, σκληρή δουλειά, αποφασιστικότητα**

## Περίληψη

"Κάθε εμπειρία έχει τα πάνω και τα κάτω της. Ακολουθώντας τα βήματα ενός οικογενειακού φίλου, ήρθα στην Tunisiá αναζητώντας την περιπέτεια. Έπιασα όποια δουλειά μπορούσα να βρω για να εξοικονομήσω χρήματα, από babysitting μέχρι room service. Με σκληρή δουλειά και αποφασιστικότητα, μάζεψα αρκετά χρήματα για να παρακολουθήσω ένα πρόγραμμα κατάρτισης, όπου μου απονεμήθηκε πιστοποιητικό. Σήμερα, διευθύνω τη δική μου επιχείρηση στην Tunisiá, παρέχοντας εργασία και υποστήριξη σε άλλους. Επίσης, συμμετέχω εθελοντικά σε κοινωνικές εκδηλώσεις, βοηθώντας την κοινότητά μου να ενσωματωθεί καλύτερα και μοιράζοντας τη σοφία που απέκτησα".

## ΙΣΤΟΡΙΑ

Το 2013, η Ifemelu ξεκίνησε μια περιπέτεια εμπνευσμένη από την αξιοσημείωτη επιτυχία της φίλης της μητέρας της στην Tunisiá. Η φίλη αυτή είχε χτίσει μια άνετη ζωή στη χώρα, έχοντας μάλιστα γίνει ιδιοκτήτρια σπιτιού, γεγονός που άναψε μια σπίθα στην Ifemelu να ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι των υποσχέσεων και των ευκαιριών.



Από την άφιξή της στην Τυνησία, η Ifemelu βούτηξε με το κεφάλι στην εμπειρία, αναλαμβάνοντας μια σειρά από δουλειές που της παρουσιάστηκαν. Από την υπηρεσία δωματίου μέχρι τη φύλαξη παιδιών και τη δουλειά σε εστιατόρια, αγκάλιασε κάθε ευκαιρία, αντιμετωπίζοντας τη νέα της ζωή με αποφασιστικότητα και ενθουσιασμό. Το ταξίδι της Ifemelu είναι μια απόδειξη της δύναμης της ανθεκτικότητας και του τολμηρού πνεύματος.

Με τις αποταμιεύσεις που κέρδισε με κόπο, παρακολούθησε επαγγελματικά μαθήματα μαγειρικής και ζαχαροπλαστικής για να εφοδιαστεί με τις δεξιότητες που απαιτούνται για να δημιουργήσει τη δική της επιχείρηση.

Το ταξίδι ήταν απαιτητικό και η πλοήγηση μέσα από γραφειοκρατικές διαδικασίες, νομικά έγγραφα και κυβερνητικές άδειες χρειάστηκαν δύο χρόνια ακλόνητης επιμονής, η Ifemelu μας είπε το μυστικό της ενσωμάτωσής της στην κοινωνία υποδοχής λέγοντας: "Όπου κι αν πας, θα συναντήσεις και τα καλά και τα κακά. Είναι όλα μέρος της περιπέτειας! Αλλά το κλειδί είναι να σέβεσαι τους νόμους της χώρας υποδοχής, να αγκαλιάζεις τον πολιτισμό τους και να αγαπάς τον δικό σου".

Ωστόσο, το ταξίδι της επεκτάθηκε πέρα από την προσωπική της ανάπτυξη. Αφορούσε τη σφυρηλάτηση δεσμών μεταξύ των μεταναστών και των τοπικών κοινοτήτων, αναδεικνύοντας τη σημασία της επικοινωνίας και των κοινών εμπειριών. Η Ifemelu ενεπλάκη βαθιά σε διάφορες οργανώσεις και την κοινωνία των πολιτών, αποδεικνύοντας την αφοσίωσή της στο κοινωνικό έργο.

Το 2017, τα επιχειρηματικά της όνειρα πήραν επίσημα σάρκα και οστά, καθώς άρχισε να δέχεται παραγγελίες στο σπίτι της. Για να συνδεθεί με τους πελάτες και να προωθήσει την επιχείρησή της, ένας φίλος από την Τυνησία δημιούργησε λογαριασμό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για εκείνη το 2016, ένα ανεκτίμητο εργαλείο στο επιχειρηματικό της ταξίδι.

Αλλά η ιστορία της Ifemelu είναι κάτι περισσότερο από την επιχειρηματική της επιτυχία- είναι μια έμπνευση. Εκτός από τη δημιουργία μιας επιτυχημένης επιχείρησης, έχει δεσμευτεί να βοηθήσει άλλους μετανάστες, αποδεικνύοντας ότι η αποφασιστικότητα και η σκληρή δουλειά μπορούν να οδηγήσουν σε αξιοσημείωτα επιτεύγματα. Πολυάριθμα μέσα ενημέρωσης έχουν λάβει γνώση της εξαιρετικής επιτυχίας της, όπως ο ΔΟΜ, τα ιταλικά μέσα ενημέρωσης και το France 24, καθιστώντας το ταξίδι της πρότυπο για άλλους μετανάστες που φιλοδοξούν να επιτύχουν τα όνειρά τους.

Οι φιλοδοξίες της φτάνουν πολύ μακριά, ξεπερνώντας τα σύνορα. Η Ifemelu οραματίζεται να δημιουργήσει ένα ακμάζον γαστρονομικό εγχείρημα σε διεθνή κλίμακα, διαδίδοντας τη μαγειρική της τεχνογνωσία σε όλο τον κόσμο. Είναι ενθουσιασμένη που συμπεριλαμβάνεται στο περιοδικό SeHeMe "Home and Away". Θέλει να εμπνεύσει τους ανθρώπους με το απίστευτο ταξίδι της και να μοιραστεί τις εμπειρίες και τις ικανότητές της με τον κόσμο.